עיריית רמת-גן

ישיבת הנהלת עיר מורחבת מס' 35 א'

מיום שלישי, י"ט באלול תש"פ (8.9.2020) בשעה 16:00

באמצעות אפליקציית ZOOM

משתתפים: מר כרמל שאמה הכהן – ראש העיר, מר ליעד אילני – מ"מ רה"ע, מר אדם קניגסברגר – סגן רה"ע, עו"ד רועי ברזילי – סגן רה"ע, עו"ד מנחם דוד – סגן רה"ע, עו"ד גלעד שריר – המשנה לרה"ע, גב' מירה שנן – יו"ר מועצת העיר, מר אלי מוסרי – חבר הנהלת העיר, אדר' רננה ירדני – חברת מועצת העיר, גב' עדנה וידל – חברת מועצת העיר, מר ישראל זרי – חבר מועצת העיר, מר דני גולדשטיין – חבר מועצת העיר, מהנדס שלומי בן ששון – חבר מועצת העיר, מר איצ'ה שחם – חבר מועצת העיר.

חסרים: מר צחי זליכה – המשנה לרה"ע, מר משה רווח – המשנה לרה"ע, עו"ד חיה מנע – חברת הנהלת העיר, גב' לילי שמה – חברת מועצת העיר, גב' הגר יעקב – חברת מועצת העיר, מר שמואל לרמן – חבר מועצת העיר.

נוכחים: גב' רחלי מרום – מנכ"לית העירייה, רו"ח גלית שניידר מימרן – גזברית העירייה, אינג' סיגל חורש – מהנדסת העיר, מר עזרא נחום – סמנכ"ל תפעול, עו"ד עינב בר כהן – רמ"ט רה"ע, מר שמוליק פרקש – מנהל אגף משאבי אנוש, מר יפית דנן – מנהלת מחלקת הקהילה הגאה, עו"ד אירה יעקב סולוביציק – סגנית היועמ"ש, עו"ד ליה פרנקל בן יורם – מנהלת לשכת התאגידים, מר קובי בן עטר – מנכ"ל החברה הכלכלית, מר רוני יהודה – עוזר ראש העיר, גב' מיכל עובד – סגנית מתאמת פעילות הנהלת העיר ומועצת העיר.

סדר יום:

1. **אישור תקציר החלטות ישיבת הנהלה מס' 34.**

מציג: מר ליעד אילני, מ"מ ראש העיר.

2. **אפיון תעודת זוגיות ברמת-גן.**

מציגה: יפית דנן, מנהלת מחלקת הקהילה הגאה.

3. **פארק אריאל שרון.**

מציג: עו"ד רועי ברזילי, סגן ראש העיר.

4. **מדיניות אכיפה ויישום חוק עזר בדבר שיפוץ חזיתות.**

מציג: עו"ד רועי ברזילי, סגן ראש העיר.

5. **אישור תוספת תקן לתובע עירוני בשירות המשפטי.**

מציג: שמוליק פרקש, מנהל אגף משאבי אנוש.

6. **העברת ניהול והפעלה שוטפת של מתחם ההסעדה המצוי בסמוך לשער הפרחים לחברת הפארק הלאומי.**

מציג: ליעד אילני, מ"מ ראש העיר ויו"ר חברת הפארק הלאומי.

7. **אישור העברת פרויקט בית ספר ניצנים לחברה הכלכלית.**

מציג: עזרא נחום, סמנכ"ל תפעול.

8. **אישור העברת פרויקט חניון ז'בוטינסקי (32 חניות) לחברה הכלכלית.**

מציג: עזרא נחום, סמנכ"ל תפעול.

מר ליעד אילני: ערב טוב. אני מתכבד לפתוח את ישיבת הנהלת העיר המורחבת מספר 35 א', שמתקיימת באמצעות אפליקציית ה-zoom. אנחנו מתומללים על ידי חברת בונוס, כרגיל, וגם מוקלטים באמצעות האפליקציה.

1. אישור תקציר החלטות ישיבת הנהלה מס' 34.

מציג: מר ליעד אילני, מ"מ ראש העיר.

מר ליעד אילני: סעיף ראשון על סדר היום – אישור תקציר החלטות ישיבת הנהלה מס' 34. האם יש הערות? מאושר פה אחד. תודה רבה.

החלטה:

מאשרים תקציר החלטות ישיבת הנהלה מס' 34.

הצבעה: אושר פה אחד.

2. אפיון תעודת זוגיות ברמת-גן.

מציגה: יפית דנן, מנהלת מחלקת הקהילה הגאה.

מר ליעד אילני: סעיף 2 – אפיון תעודת זוגיות ברמת-גן – כבר ניתן ליפית.קודם כל, ראש העיר, כמה מילים על המיזם, בבקשה.

מר כרמל שאמה הכהן: שיפית תציג את זה ואני אחרי זה אדבר.

מר ליעד אילני: בסדר. יפית, בבקשה.

גב' יפית דנן: שלום לכולם. אני יפית דנן-וולף, למי שלא מכיר, אני מנהלת את המחלקה לקידום הקהילה הגאה בעיר. בעצם אני אציג לכם מהר את הפרויקט שנקרא 'תעודת זוגיות'. בעצם זה מה שנקרא רישום זוגיות עירוני. אנחנו עובדים עליו בחודשים האחרונים ומצטרפים לעוד שורה של עיריות שמקדמות את הנושא. מה שזה אומר בעצם, זה

לקדם את הצורך בהכרה בזוגות להט"בים כמו שאר הזוגות הידועים בציבור או הנשואים בעיר. מה זה אומר? יש לנו פה זוגות שנשואים דרך משרד הפנים, ובעצם זוגות להט"בים אנחנו רוצים לתת להם את אותן זכויות ואותן הטבות שמקבלים זוגות נשואים בעיר שלנו. יכולים להצטרף לתוך זה גם זוגות, אגב, שהם לאו דווקא להט"בים, זוגות חילוניים שמבחירה לא נרשמו בעצם ברבנות הראשית ורוצים להיות מוכרים בציבור. ההכרה הציבורית בעצם - -

גב' מירה שנן: מישהו מדבר ולא שומעים כלום.

גב' יפית דנן: כן, יש רעש, אם אפשר לשים על השתק בבקשה. מה שאני אומרת זה שבעצם הזוגות שהצטרפו מבחירה למאגר הזה, למאגר הזוגיות העירוניות, אלה זוגות או להט"בים, או זוגות חילוניים שמבחירה לא נישאו ברבנות ובעצם רוצים לממש את הזכויות שלהם כזוגות נשואים בעיר. בראש ובראשונה, אנחנו מדברים פה על הכרה עירונית בזוגות להט"בים כשווי זכויות וכזוגות שידועים בציבור. בהמשך כמובן אנחנו נוסיף למעגל הזה גם זכויות שיכללו כמובן גם זוגות שהם נשואים במשרד הפנים וגם זוגות להט"בים שהם מוכרים בציבור בתוך העירייה. זאת אומרת, שאם הם יקבלו זכויות כזוגות ידועים בציבור, זה יהיה רק בטווח הרשות שלנו.

גב' מירה שנן: יפית, אבל מה זה זכויות? למה כוונתך?

גב' יפית דנן: הכוונה של זכויות זה בעצם, כרגע כיום לא קיימים יותר מדי זכויות שנוגעות רק לזוגות נשואים שמקבלים. אבל, אנחנו יכולים להכניס לתוך זה בעצם זכויות שכיום לא קיימות. לצורך העניין, מחלקת תרבות, להכניס איזה שהוא כרטיס זוגי בהנחה מסוימת; כרטיס למפעלי בית עמנואל, לבריכה.

עו"ד עינב בר כהן: יפית ירדה. יפית, לא שומעים אותך. ... שירות זהה גם למשפחות שהן להט"ביות, או כאלה שלא התחתנו ברבנות, או כאלה שלא יכולים להתחתן ברבנות מכל מיני סיבות כאלה ואחרות. מה שיוגדר כמשפחה, יהיה גם אותם אנשים בעקבות הרישום שלהם במאגר. זו הכוונה מבחינת כל השירותים העירוניים, ולחילופין גם כל החובות

העירוניות, זה לכאן ולכאן. אנחנו עשינו במקביל גם עבודת מטה כמובן, יחד עם עמליה, עם המחשוב, עם כל הגורמים שהם רלוונטיים בהקשר הזה, כדי לראות באמת איפה כל נקודות ההשקה. כרגע המטרה היא כאן בהנהלה להעביר את ההליך עצמו, שזה תצהיר עורך דין שהם מגישים אותו, ושמנו לכם את נייר העמדה עצמו. אחר כך אנחנו בוחנים את זה יחד עם,

גב' מירה שנן: אני מצטערת שאני שואלת, אבל אני רוצה להבין. אין לי בעיה עם הרעיון, הוא נהדר, אבל במה זה יבוא לידי ביטוי חוץ מהצהרה דקלרטיבית כזאת?

עו"ד עינב בר כהן: אז בשלב הזה, אני אומרת, בחנו את זה גם עם החינוך וגם עם התרבות. וכמו שאת אומרת, יש מעט נקודות של השקה. ואנחנו לאט לאט נלמד את כולם בכל מה שנקרא העירייה. גם כשהם יגיעו להירשם בצהרון, הם ייחשבו כמשפחה לצורך העניין לטובת סבסוד. זה דברים שהיום זה לא קיים, כי אין בעצם הכרה בזוגיות. כשהם יציגו את התעודה הזו, וכל האגפים יכירו אותה, מבחינתם המשמעות של זה, זה שהם משפחה לכל דבר ועניין. זו הכוונה.

מר דני גולדשטיין: השאלה של מירה חוזרת על עצמה – איזה זכויות יתר יש לזוג לעומת יחידני?

גב' מירה שנן: אני לא מצליחה להבין באמת.

מר דני גולדשטיין: היום אנחנו יותר יחידנים מזוגות בכלל.

גב' מירה שנן: להיפך, ליחידנים יש היום הרבה זכויות יתר בשביל לעזור להם, לכן אני שואלת.

גב' יפית דנן: בגלל זה עינב אמרה שבראש ובראשונה אנחנו מדברים פה על הכרה. קודם כל אנחנו מדברים פה על הכרה עירונית,

גב' מירה שנן: עם זה אין בעיה.

גב' יפית דנן: שזו בשורה בפני עצמה. אחר כך לתוך זה אנחנו נכניס זכויות שאפשר להעניק, או הטבות למיניהן, בהתאם למה שאנחנו יכולים לתת. כרגע, בראש ובראשונה, אנחנו מדברים פה על הכרה עירונית בזוגות להט"בים כידועים בציבור. על זה אנחנו מדברים עכשיו.

עו"ד דוד מנחם: רק סליחה רגע, אני רוצה לומר משהו דווקא בהמשך של מירה וגם למה שהעיר דני. למעשה, כמו שמירה אמר, זו הצהרה דקלרטיבית שאני לא חושב שהיא תורמת לעיר, למעט זה שיעשו הרבה רעשים על הנושא הזה, ולעשות סתם הכרה זה סתם מה שנקרא להכניס לאנשים אצבע בעין. זה אחד.

שתיים – דיברו פה על משפחות יחידניות – אז אני יודע שמשפחות יחידניות בדרך כלל, אם לא תמיד, ואני אומר את זה ככה בזהירות, הן כמחזיק תיק הרווחה, הן כיו"ר הוועדה להנחות בארנונה, מקבלות זכויות לא פחות ויותר מאשר,

גב' מירה שנן: דוד, אתה צודק מאד.

מר דני גולדשטיין: לשם אנחנו מכוונים. השאלה אם אנחנו לא באים לברך ויוצאים מקללים פה.

עו"ד דוד מנחם: וגם דני יודע, שהוא יושב איתי בוועדה להנחות בארנונה, הם מקבלים יותר מאשר עניין של משפחות. בנוסף לכל, ויש לי עוד הרבה מה לומר בדברים הללו, כל הנושא של הצהרה דקלרטיבית, מעבר לזה שזה להכניס אצבע בעין לאנשים, ובמיוחד בתקופות שכאלה לא צריך ללכת סתם ולגרום למצב של חיכוך כזה או אחר, ומעבר לזה שהזכויות שלהם הם לא יותר אלא פחות מאשר משפחות יחידניות, יש פה עניין משפטי בכלל ארצי. מה אנחנו כאילו אומרים כרגע? אני עכשיו אומר את זה מהפן שלי כעורך דין, אנחנו אומרים - תשמעו, המדינה יש לה חוקים, יש לה כללים, ואיך אמרתם מקודם? הם לא מוכרים למעשה במישור החוקי, ואנחנו, עיריית רמת גן, תגיד – אנחנו כן נכיר, למרות שבחוק זה לא מוכר. אני חושב שהדבר הזה הוא דבר שהוא, בלי קשר לעניין של דת או לא דת, כן נכון או לא נכון. אני אומר שזה משהו

שהוא מאד מאד בעייתי, בעצם גם כן גובל אפילו באי חוקיות. אי חוקיות של כל ההצהרה הדקלרטיבית הזו, שאומרים – לא, בחוק זה לא מופיע, אבל אנחנו ברמת גן נגרום שאצלנו יהיה להם כרטיס שאצלנו זה כן מופיע. הכרטיס שלנו יגבר על החוק במדינת ישראל. זה לא נראה. אני חושב שהנושא הזה בכלל לא היה צריך להיות נדון, לו היו עושים שיעורי בית לפני כן מבחינת זכויות. שאלה מירה, שאלו כמה פעמים,

מהנדס שלומי בן ששון: מנחם, רק תתן גם לאנשים אחרים לדבר בבקשה, כי אנחנו פה עוד מספר אנשים.

עו"ד דוד מנחם: שלומי, אהלן, נרשמת בפרוטוקול, אתה מזוהה, אתה יכול גם לשים מצלמה גם יראו אותך.

מעבר לנושא הזה של מה שאמרתי עד כה, אז אמרו – לתת להם הנחות כאלה ואחרות וכו' וכו'. ההנחות שהם יכולים לקבל הן פחותות.

מהנדס שלומי בן ששון: מאיפה אתה יודע?

עו"ד דוד מנחם: שניה, שניה, שניה, שלומי,

מהנדס שלומי בן ששון: חרגת גם מהרציונאל של הדברים, בניגוד אליך,

עו"ד דוד מנחם: שלומי, לא להפריע. אני באמצע דיבור.

מהנדס שלומי בן ששון: בניגוד אליך ובניגוד לשאר חברי המועצה, אני חבר המועצה היחיד פה בעיר שהתחתן, אבל לא ...

עו"ד דוד מנחם: אני שמעתי עליך. שמעתי עליך.

מר איצ'ה שחם: מנחם, תאפשר לאחרים גם לדבר.

מהנדס שלומי בן ששון: ולכן חשוב להגיד את הדברים האלה ואני חושב שחשוב מאד שתשמעו את הדברים. אז בבקשה, מנחם, תתן גם לעוד אנשים לדבר.

עו"ד דוד מנחם: שלומי, הבנו אותך, נרשמת בפרוטוקול, שים את המצלמה גם יראו אותך. אמרתי לך, אל תסתתר.

מהנדס שלומי בן ששון: ליעד, אני מבקש לתת גם לאחרים לדבר. זה לא יתכן שבן אדם מקבל את המיקרופון ולא מפסיק לדבר על נושא יחסית קטן בסדר היום.

עו"ד דוד מנחם: כולם ידברו. כולם ידברו. אז אני אומר, האם יש לכם בכלל חוות דעת משפטית שמותר לכם להביא את הנושא הזה לדיון?

גב' יפית דנן: כן. כן. אנחנו מגובים כמובן בייעוץ המשפטי של העירייה, אנחנו לא באים על דעת עצמנו. כל צעד שאנחנו עושים מלווה משפטית.

עו"ד דוד מנחם: או קיי. אז אני אומר,

מהנדס שלומי בן ששון: אני רוצה להגיד כאן כמה מילים. מנחם, תכבד בבקשה, תן לאחרים גם להגיד כמה מילים.

מר ליעד אילני: חברים, שלום לכולם, עשיתי mute לכולם. מנחם, לא שומעים אותך. עשיתי שקט לכולם, כי אי אפשר לנהל ככה דיון.

עו"ד דוד מנחם: כי הוא נכנס, הוא לא נותן לי ברצף, כי הוא לא רוצה לשמוע את מה אני אומר, וחבל. אני אומר, אני חושב שנושא כזה לא היה צריך להגיע להנהלה, וחלילה וחס, אין לי שום דבר נגד מי מהאנשים, חלילה וחס. ואני מכיר אנשים, אני מכבד את האנשים, לא זה העניין. אני אומר, הצהרה דקלרטיבית בעיני היא דבר שהוא לא חוקי, זה

רק להכניס אצבע בעין לאנשים, וזכויות שהם יבקשו בפרטני, כל אחד, כל זוג שחושב שיש לו איזו שהיא בקשה – שיפנה ויבדוק את הזכויות שלו – האם הם פחות או יותר, ולא להביא את זה להנהלה.

מר ליעד אילני: או קיי, מנחם, תודה. אירה, היועצת המשפטית, נא לצאת מהשתק. אנא בקצרה, האם יש מניעה חוקית להעלות את ההצעה הזאת לסדר היום?

עו"ד אירה סלוביצ'יק: אני לא קיבלתי אלי לבדיקה את הנושא הזה, אבל יכול להיות שיש תחומים שבהם כן תהיה מניעה משפטית ויכול להיות שבתחומים אחרים לא. זה תלוי.

מר ליעד אילני: האם היועץ המשפטי סהר פינטו לא עבר על זה לפני הישיבה הזו?

עו"ד אירה סלוביצ'יק: לא העביר לי שום הערות לעניין הזה, אז אני לא יודעת להגיד.

מר ליעד אילני: עינב של ראש העיר.

עו"ד עינב בר כהן: לאורך כל הפגישות יחד איתנו, גם עם עמליה והנציגות, סהר פינטו העביר לנו יועצת משפטית, יפית, את זוכרת את שמה, שנכחה וליוותה את כל התהליך?

גב' יפית דנן: מיטל דרוקר בעצם ליוותה אותנו לכל אורך הדרך.

עו"ד עינב בר כהן: זו היתה ההנחיה של סהר, היא עברה על כל החומרים, על נייר העמדה, גם על התצהירים. לא הגשנו את הכול בפניכם, כי יש עוד המשך בירוקרטית, שהיא לא צריכה להגיע להנהלה. אבל לאורך כל הדרך מהשלב הראשון היה ליווי מלא של הייעוץ המשפטי.

מר ליעד אילני: או קיי, תודה. שלומי בן ששון, בבקשה.

עו"ד אירה סלוביצ'יק: אני חושבת שמן הראוי שמי שמדבר יהיה בווידיאו, שאפשר יהיה לראות מי מדבר ולא ריבוע שחור.

מר ליעד אילני: שלומי, בבקשה.

מהנדס שלומי בן ששון: אני חושב שהנושא הזה הוא 'סופר' רלוונטי ו'סופר' חשוב, בעיקר במצב הנוכחי, בו צעירים לא יכולים להתחתן בחו"ל בגלל בעיות של טיסות, בגלל בעיות של נגישות. גם היתה ועדה לפני יומיים של ועדת הפנים, שדיברו על הנושא הזה וניסו למצוא פיתרונות יצירתיים לאותם חבר'ה צעירים שרוצים להתחתן ואין להם את האפשרות הזו. אז מהבחינה הזאת זה 'סופר' חשוב ו'סופר' אקטואלי וחשוב שזה ייעשה.

אבל יש בעיה. כי אם אנחנו מדברים על עניין הצהרתי, עניין דקלרטיבי, רוב הצעירים שלא יכולים להתחתן, רוב האוכלוסייה שלא יכולה להתחתן, היא לאו דווקא להט"בית. היא אותם הזוגות שהם לא בהכרח יהודים, שהרבנות לא מכירה בהם, שהם חסרי דת, והם לא רק להט"בים. ולכן, אם האמירה שלנו כעירייה היא אמירה דקלרטיבית, שאנחנו מכירים, שאנחנו מזהים ואנחנו מוכנים לקבל לחיקנו את אותה אוכלוסייה שבעינינו היא זכאית לאותן הזכויות כמו כולם, הפעולה עצמה צריכה להיעשות באופן יותר ממלכתי ולא ממחלקת הקהילה הגאה בלבד. ושוב, כי רוב האנשים, רוב האוכלוסייה שהיום לא יכולה להתחתן, זו אותה אוכלוסייה שהם זוגות מעורבים שהרבנות לא מכירה בהם, לאו דווקא להט"בים. אני מבקש לקחת את זה בחשבון.

מר ליעד אילני: שלומי, תודה. אני מזכיר לכם, הישיבה היום ברמת אפעל, אנחנו רוצים להספיק כולנו להגיע, יש גם ועדת כספים. ישראל זרי, בבקשה.

מר ישראל זרי: אני אעשה את זה יחסית מהיר. אני קודם כל אגיב לסגן ראש העיר, דוד מנחם, שהעניין הדקלרטיבי קודם כל מתבסס גם על חוות דעת מערים אחרות. אנחנו לא ממציאים פה את הגלגל. להיפך, אנחנו פה הולכים על תהליך שכבר התחיל בערים אחרות ומוכיח את עצמו גם מאד מאד לטובה, גם בתל אביב, גם ברמת השרון וגם בעוד מקומות זה

גם יגיע ויעבור. אני לא חושב שאנחנו צריכים להסתרך בזה מאחורה, כי יש לזה משמעות מאד גדולה. בתור חבר מהקהילה הגאה, אני יכול להגיד לכם שלי מאד כואב שאני לא יכול לעשות את התהליך הזה מול הרבנות הראשית. ולמרות שזה דבר שכביכול מצטייר כדקלרטיבי בלבד, כי אני בטוח שיצטרף לזה גם תוכן בהמשך, העניין הדקלרטיבי הוא משמעותי.

ולשאלות של דני ומירה, אני אענה לכם למה דקלרטיבי הוא לא אצבע בעין – כי גם לשים דגלים זה לא אצבע בעין. כי אתם יכולים היום להסתובב בהמון המון אזורים בעיר ולהבין כמה פיזור הדגלים, שהצטייר כאצבע בעין וכעניין דקלרטיבי, היה דבר משמעותי, דבר שבאמת גרם לזוגות לעבור לכאן לעיר או לזוגות להישאר, כי הם הרגישו הרבה יותר בטוחים שמכירים אותם, שמכילים אותם. אותו דבר עם הדבר הזה.

דרך אגב, המקום שלנו כרשות מקומית, הוא לא רק להסתכל על מה שקורה למעלה ולמטה ולהגיד אמן. אנחנו אמורים להנהיג את האזור שלנו, את השכונה, את הקהילה שלנו, והקהילה שלנו אומרת בפירוש שיש לה רצון לדבר הזה. אז אני לא חושב שהדבר הזה צריך להצטייר כאצבע בעין, בדומה דרך אגב להתנהלות במהלך הקורונה ובמהלך עוד המון דברים, ראינו שלרשויות המקומיות יש את היכולת, יש את הכלי, ואנחנו מנהיגים בדבר הזה. ואם יש פה איזו שהיא דרישה שמגיעה מהשטח לדבר הזה, גם אם הוא רק דקלרטיבי כביכול, הוא משמעותי מאד. אני לא חושב שהוא אמור להיות אצבע בעין לאף אחד, אלא אם כן הדבר נובע ממניעים "להטבופוביים", ואז אני יכול להבין למה זה אצבע בעין. אבל מצטער, אני לא יכול להתייחס לדבר הזה. אני צריך להתייחס לקהילה שמודרת, לא רק מרגישה מודרת פה באזור, ואני חושב שהדבר הזה הוא מאד מאד חשוב. אני יכול להגיד, גם לי באופן אישי הדבר הזה מאד חשוב, ואני מברך על התהליך הזה, אני חלק מהתהליך הזה. בעיני זה אחד הדברים הכי משמעותיים שאנחנו יכולים לעשות בקדנציה הזאת, גם אם זה רק סמלי, כי זה משמעותי מאד מאד לקהילה, לכולם.

דרך אגב, מה ששלומי אמר זה גם, אני מחזק, זה ממש גם לא רק לקהילה. הקהילה היא איזו שהיא מחזיקת דגל בנושא הזה. אני חושב שזה טוב שזה מגיע מתוך המחלקה, זה רק מצדיק למה היה צריך את התפקיד הזה של יפית, שעושה עבודה נהדרת בדבר הזה.

ואני רוצה לסיכום, בשורה אחרונה, להגיד גם תודה רבה כמובן לראש העיר, גם על כל ההבנה ולראש המטה, על כל התהליך הזה, זה לא מובן מאליו וזה מאד מאד חשוב.

מהנדס שלומי בן ששון: רוב הצעירים שלא יכולים להתחתן הם לא להט"בים, ולכן חשוב דווקא דקלרטיבית לראות את זה בראייה ממלכתית רחבה ולא ממחלקה אחת מסוימת.

מר ליעד אילני: תודה. רועי ברזילי, איפה אתה?

עו"ד רועי ברזילי: אני חושב שההצהרה הזאת היא יותר חשובה מהכול. באמת, לא מעניין אותי אפילו שאם בסופו של דבר לא ייכתב שום דבר ובסוף אין לזה ערך של ממש בתוך העיר, למרות שגם זה לא נכון, רק הצהרה דקלרטיבית, יש לזה מעין השלמה נכונה למה שצריך להיות, לפחות בעיני, במדינה מתוקנת. ובאירופה זה הרי ככה לגמרי, נישואין נרשמים אצל ראשי הערים, הרבה פעמים יש תמונות כאלה של ראשי ערים במדינות באירופה שבכניסה לעירייה מחתנים, חתונה אזרחית לכל דבר ועניין. העובדה שבמדינת ישראל הדת והחיים הפרטיים מעורבים ביחד, זה מה שמעוות את התמונה. אבל בכל העולם המערבי, בכל העולם המודרני, ראש עיר בעירייה הוא זה שרושם את הנישואין, כשמדובר בנישואין אזרחיים. זו אחת האופציות הטבעיות שכל זוג באירופה יכול לבחור בה.

ולכן, אמירה ברורה שלנו, של עירייה, שאומרת – אנחנו רוצים להתאים, באמת, את ברית הנישואין לסטנדרטים ולעקרונות ולהיגיון באמת של העולם החופשי, של העולם הליברלי באירופה, זה מספיק לי כדי לבוא ולהגיד – עיריית רמת גן תהיה הראשונה שבה ראש עיר יהיה מוסמך או לא מוסמך, או אפילו ברמה דקלרטיבית יהיה מוסמך בתחושה של בני הזוג לחתן אותם, בדיוק כמו האחים שלהם באירופה. ואני חושב שדי במטרה הזאת, באמת די במטרה הזאת כדי להצדיק את המהלך הזה. וכל הכבוד לכל העוסקים במלאכה.

מר ליעד אילני: תודה רבה, רועי. מנחם משיב בחצי דקה ואנחנו עולים להצבעה.

עו"ד דוד מנחם: אני חושב שלא קיבלנו חוות דעת משפטיות וגם היועצת המשפטית שלנו, עוה"ד אירה, גם לא שמעה על הדבר הזה ולא קיבלה הנחיות בנושא הזה. וכמו שהיא אמרה, יתכן שיש מניעה. אז אני חושב שקודם כל היה צריך להביא לנו את החומרים ואז לקיים דיון, שגם

נהיה ערוכים מראש על טענות מסוימות ולראות איפה אנחנו, איך אנחנו מגיבים. זה אחד.

שתיים – שלומי בעצמו אמר שלפני יומיים, יש ועדה בכנסת שדנים בנושא, אז זה עוד יותר אומר, למה אצים רצים פה ברמת גן ללכת ולעשות איזו שהיא פעולה שלפני יומיים דנים בכנסת ועוד לא הכריעו?

אז ככה, צריך שני דברים: אחד – אני הייתי מבקש קודם כל לקבל חוות דעת, ואז לקיים דיון, חוות דעת משפטית. שתיים – לראות מה קורה בוועדה בכנסת, ורק אז להביא את זה לדיון פה. שני הדברים הללו.

<u>מר ליעד אילני:</u> מנחם, תודה. מירה.

<u>גב' מירה שנן:</u> אני רוצה לומר משהו. אין לי בעיות עם הצעות דקלרטיביות וזה בסדר. אבל אני כבר רואה שאתם לוקחים את זה לכיוונים שאני כבר לא מבינה. מה, אנחנו הולכים למלא, איזו סמכות ניתנה לנו, וקטונתי מלהיות עורך דין, אבל איזו סמכות ניתנה לנו מתוקף החוק לעשות רישום אזרחי, רועי? אני ממש לא מבינה את זה. ובאמת, לא שמענו שום הנמקה או הסבר משפטי לדברים. ואין בעיה, אפשר לעשות את זה כהצהרה 'אחלה', נהדר. לא הבנתי מה הזכויות, גם בסדר, אפשר להעביר אחר כך. אבל כבר עברת, רועי, לנישואין אזרחיים, מה, המדינה עברה לנישואין אזרחיים? אתה לוקח את החוק לידיים? יש חוק במדינת ישראל. זה לא שאני נגד, אני בעד נישואין אזרחיים, אבל זה לא קיים היום. אז זה שזה באירופה, זה נהדר, אבל אנחנו לא יכולים לקחת לעצמנו את החוק לידיים. אני לא מבינה. אני גם רוצה לשמוע הסברים משפטיים של מי שעסק בעניין, מה המשמעויות של הדברים. לי זה לא ברור. אני באמת חושבת שנדרשות פה עוד הבהרות.

<u>מר ליעד אילני:</u> ראש העיר, בבקשה.

<u>מר כרמל שאמה הכהן:</u> המהלך הזה הוא מהלך שבעיקרו, כמובן דקלרטיבי. בדיוק כמו שהנפת דגלים וקמפיינים כאלה ואחרים, כי ברור לכל אחד מאיתנו שהבעיה של הקהילה היא בעיקר, או בוא נגיד, בחלק הלא קטן היא בעיה דקלרטיבית, היא בעיה של התייחסות, היא בעיה של פחדים לא רציונאליים, היא בעיה של תפיסות עולם מאד שמרניות. כמו שהיו עד לא מזמן, או יש גם היום כלפי נשים במדינות אחרות, גם מדינות

אחרות, הם מרגישים מאד נורמאלים דרך אגב שם, שאישה עד לא מזמן לא היתה יכולה להוציא רישיון נהיגה. אז למה צריך לתת לה רישיון נהיגה? בסעודיה לא נתנו. ויש עד היום מדינות שאין לנשים זכויות הצבעה או אין להן הרבה זכויות אחרות, או אין להן זכויות להגיש תביעה נגד הבעל, או כל מיני דברים כאלה.

העולם כמובן צועד קדימה במובנים האלה, וברור לנו שלפני שלושת אלפים שנים רובנו היינו בבעיה, כי היו רק מעטים שהיו להם את כל הזכויות וכל השאר היו עבדים, או חסרי זכויות, או חסרי זכויות על הגוף שלהם, או חסרי זכויות על הבעת הדעה שלהם, או חסרי זכויות על הזכות שלהם להעיד בהליך משפטי. רוב הדברים נמשכו עד לא מזמן. אז אם רוצים להמשיך לצעוד קדימה ולהיות חברה שהיא חברה שמקבלת את כולם והיא שוויונית באמת ולא רק שוויונית מהפה כלפי חוץ, אז גם דברים דקלרטיביים חשובים. אני לא מכיר את הפן המשפטי, אני מודה. אני לא התעמקתי בזה. אני רק יודע שהרמ"טית ליוותה את זה ועדכנה אותי שהיה ליווי משפטי ללא סייג וללא שום קושי. ואני גם יודע עוד דבר, שרשויות אחרות כבר עשו את זה לפנינו. שילוב של שני הדברים מניחים את דעתי.

אני לא מכיר שום טענה, תמיד אפשר לשאול באופן כללי, איזו סכנה, סיכון או פגיעה יש פה במישהו אחר. הפגיעה באצבע בעין וזה, אני מאד רגיש לא לעשות את זה, לא לעשות את זה באמת, אבל פה זה לא קשור. מה קשור, לא משנה מה אתה חושב, ואיזה אדם אתה, שיהיה לזוג בעיר את התעודה הזו בכיס והוא ירגיש חלק אמיתי מהעיר הזו כמו כל אחד אחר. כמה עולה לנו הפקת התעודה הזו? התועלת היא אדירה על מול השקעה אפסית. ולא להוציא את התעודה, כל עוד לא היה לאף אחד, שום רשות מקומית לא הוציאה תעודות כאלה, אז גם לא היתה לזה משמעות של לא להוציא תעודה. היום, להחליט שלא מוציאים תעודה, זו גם אמירה. זו אמירה שאנחנו רואים בהם או בדרך חייהם כמשהו נחות, פגום, לא ראוי, לא חוקי, כל אחד יסתכל על זה באיזה עיניים שהוא רוצה. ואני חושב שאנחנו, גם אם לא כולם יכולים להגיד את זה מהפה לחוץ, לא רוצים להגיד את זה לא להם ולא לילדיהם ובטח לא אם הם - - והנה, יושבים איתנו, לפחות ישראל פה הוא מהקהילה, אני לא בטוח שהוא היחידי. אמיתי, סטטיסטית, לפחות ישראל הוא מהקהילה. ואני בטוח שאף אחד לא רוצה לפגוע בישראל. לפחות אחד שאומר שזה חשוב לו, אז למה להגיד לו לא? איזה אינטרס עומד ממול מלהנפיק את התעודות האלה? זה מה שנקרא, חלק מהשאלות פה אמרו – אז מה יש בזה? אז זה לא נותן כלום. אדרבא ואדרבא, אם היינו עכשיו מכניסים את העירייה לאיזה התחייבויות תקציביות, שזה מחייב אותנו לבנות לכל אחד וילה עם גגות רעפים, ולתת לו טיול בחו"ל פעם בשנה, ולקחת את הילדים שלו לקייטנות בחינם, אז

הייתי אומר – או קיי, בואו נשקול מה המשמעות של התעודה הזאת. המשמעות היא, ואת זה אני חושב שכבר שמנו מאחורינו, שכאילו אנחנו אומרים לכל אדם באשר הוא אדם – אתה רצוי אצלנו, אנחנו מכבדים את דרך חייך, אנחנו לא מתערבים בדרך חייך, אנחנו מבינים כל אדם גם אם קשה לנו להבין. זו האמירה שלנו, זה במסגרת הזו. ופעם אחת זה תוקף כלפי הלהט"בים, ובזווית אחרת זה תוקף כלפי החרדים. בואו, אני הייתי עכשיו, הצטלמתי כמה תמונות עם חרדים בעיר, הייתי במוסדות החינוך שלהם וזה התפרסם, חטפתי גם אש כזו – למה אתה, מה שנקרא, קורא להם להתרבות פה – וכל הדברים האלה, שזה גם מצלצל לך באוזניים. ואז חרדי ששומע את זה, הוא מצטמרר. הוא צריך לזכור שהצד השני מצטמרר שנוגעים לו בדברים שחשובים לו וקדושים לו. ומה לעשות, יש אחד שקדוש לו להתפלל ולשמור תרי"ג מצוות, ומבחינתי גם אין יפה מזה, למי שעושה את זה בניקיון ידיים, באמונה אמיתית, ולא באיזה שהוא משהו אחר; לבין זה שקדושה לו הזכות שלו לחיות עם מי שהוא אוהב, לגדל את הילדים שלו איך שהוא מבין מבלי לפגוע באחר, לחנך לאהבת חינם, לחנך לאהבת האחר. כי אחרת כולנו נולדים, אין מה לעשות, איך כתוב רבי מנחם, יצר האדם רע מנעוריו. ולכן, אם אנחנו נותנים רק פתחים לאדם להפלות את האחר, אפרופו, זה הדבר שהכי מפריע לי בראש ממשלתי, שהוא לא זוכר שיצר האדם רע מנעוריו. וברגע שאתה תוקף את רשויות החוק, את מוסדות המשפט במדינת ישראל בצורה ישירה ועקיפה, ויוצר אווירה כזו, הרי גם אם ראש הממשלה יגיד כל יום – תשמרו את החוק ותכבדו את השופטים ואת פסקי הדין, ותכבדו את הפרקליטות – עדיין היו לנו עברייניים ובתי כלא.

וזה העניין. אנחנו צריכים לשדר לכולם, כי תמיד תהיה שנאה ללהט"בים, כי האדם תמיד, יש לו נטייה לרדוף את המיעוט. ככה רדפו אותנו היהודים בכל מקום, כי נראינו שונה, התנהגנו שונה. אין הבדל גודל. בסוף בסוציולוגיה של מי שמסתכל על זה, אנחנו כל אחד רואה את זה מהעיניים שלו, מי שהוא יהודי מסתכל על זה מעיניים יהודיות, מי שחרדי מעיניים חרדיות, מי שמסורתי מעיניים מסורתיות, מי שחילוני מעיניים חילוניות. אבל כל התופעות האלה, של אנטישמיות, של רדיפת יהודים, שחוזרות על עצמן מסביב לכל כדור הארץ, זה הכול בעטיפות שונות. ולמה זה קורה? בגלל שכל אחד חושב שזה נכון להרשות לעצמו או להצדיק לעצמו למה המיעוט או השונה צריך להיות מגונה. ואנחנו צריכים, כעירייה, לומר את האמירה שלנו בעניין.

עכשיו, אני אומר לכם, התעודה הזו לא דחופה למחר. אם מישהו באמת רוצה לברר משהו, זה יכול לעבור גם בישיבת ההנהלה הבאה. אם מישהו רוצה, באמת משהו מטריד אותו, אחרי כל ההסברים שהוא שמע, אין פה

מישהו שמחכה מחר בבוקר במדרגות לקבל את התעודה. כולם ישמחו לקבל את התעודה. אבל זה חיכה 98 שנים של העיר רמת גן, זה יכול לחכות עוד 20-30 ימים. אין שום בעיה בכלל. אבל תחשבו בסוף, אם אתם רוצים לעכב דבר כזה, לעצור דבר כזה. נכון שלא עשינו פה עכשיו איזה דיון 'סופר' מלומד על העניין, עם כל התשתית החוקית, עם כל הפרשנות וחוות הדעת של המשפטים. ואם איזה חבר או חברת הנהלה יגידו לי שזה, מה שנקרא, בנפשם, נעביר את זה לישיבת ההנהלה הבאה. אני בכלל לא הייתי מביא את זה לישיבת הנהלה. זו החלטה של העירייה ומתקדמים. אבל זה המצב כרגע. זה המצב כרגע. אומרת הרמ"טית שזו ההנחיה המשפטית, אני לא מתווכח עם זה, אבל זו התפיסה שלי בעניין, אתם מכירים אותה. רמת גן עוברת שינוי בעניין הזה. כל שינוי הוא קשה. אבל אני חושבת שכבר רואים, יותר מאשר קושי, רואים את התועלות שזה נותן בעיר. וצריך לזכור שאפשר לעצום את העיניים חזק, הכי חזק שבעולם, ולכבות את האור בחדר, אבל גם בתוך שיא החושך האנשים האלה קיימים בתוכנו, הם יכולים להיות האח האהוב שלנו והאחות האהובה שלנו, שבגלל הגישה הזו שאומרת – בוא לא נתייחס, בוא לא נחצין את זה – הם נשארים בארון. ואנחנו חיים עם האדם שאנחנו הכי אוהבים בשקר כל החיים. ויש נשים שחיות עם הבעלים שלהן בשקר הזה והפוך, ויש הורים עם הילדים שלהם, ומשפחות שלמות, ויש ילדים, וכל זה חוזר על עצמו. תסתובבו בגנים של העיר רמת גן, אין היום גן בעיר רמת גן שלפחות, אולי בגן חרדי אף אחד לא יכול להודות בזה, אבל אין גן בעיר רמת גן שאין ילדים למשפחות להט"ביות. אין. אני נכנס, אז הגננת, לא ליד כולם, לוחשת לי. כי היא אומרת לי – הילד הזה ככה, הילד הזה ככה. לזה יש שתי אמהות, זה, אם אתה מדבר איתו, תדע. זה חוזר על עצמו בצורה מאד ברורה. שלא לדבר, צחי זליכה כבר אמר לי שבשכונה שלו מהתושבים החדשים זה כבר עשרות אחוזים מהקהילה, בשכונת ראשונים. אז אנחנו בטח לא רוצים לגרש אותם, להיפך. אני שומע מכל כיוון שמורידים את המחסומים ואת החומות, גם האוכלוסייה החילונית, ה'סטרייטית', גם האוכלוסייה המסורתית מתחברת לקהילה הלהט"בית. כי בסך הכול, תמיד יש יוצאים מן הכלל, ברור, תמיד יש אנשים קיצוניים אצל כולם, תמיד יש אנשים שליליים אצל כולם, תמיד יש אנשים שעלולים לפגוע באחר. אבל בסך הכול מדובר באוכלוסייה איכותית מאד, שתורמת גם לערכיות של העיר, מעורבת מאד במוסדות החינוך, מניעה כלכלה. זו אוכלוסייה שמניעה, שיש לה הרבה יותר כסף פנוי לצריכה פרטית. אלה דברים שעושים רק טוב לעיר.

אני גם מצפה מדוד מנחם, דוד מנחם בן אדם טוב, דוד מנחם יישב מחר עם בן אדם להט"ב בחדר בארבע עיניים – יחתום לו על התעודה. הוא יבוא אליו, יגיד לו – תשמע, זה מה שאני רוצה, אני אוהב את זה, חשוב לי, זו

התעודה, אני צריך שתחתום לי – הוא יחתום לו, אבל הוא לא ירצה שאף אחד יידע על זה, כי זה סותר את תפיסת עולמו. אין לי ספק. דוד מנחם הוא אדם אוהב אדם. הוא יכחיש את מה שאני אומר עכשיו. הוא יגיד לי – ראש העיר, אל תייחס לי דברים. אבל אני מאמין בתוך ליבי שדוד מנחם בלילה, הנה, הוא סגר את המצלמה, לא שומע, לא רואה, דוד מנחם שבתוך תוכו שהוא חושב על זה, ובטח אדם שהוא מכיר, הוא בחיים לא יכול להגיד לו שמשהו לא בסדר איתו. הוא ינסה לדבר איתו, הוא ינסה משם ומפה, אבל בשורה התחתונה, כל אדם שאוהב אדם באשר הוא אדם, ואין לו איזה צרות בראש שלו. כי לפעמים, אני אומר לכם, יש בן אדם שנגיד הקהילה הלהט"בית, כי הוא כועס על המצב שהבן שלו להט"ב. הוא חושב שאם הוא יכעס על הקהילה הלהט"בית, הוא פורק את התסכול מהסיפור שהבן שלו, מה שנקרא, הפתיע אותו לרעה והוא לא יודע אם הוא יביא לו נכדים, לא יביא לו נכדים, ומה יהיה איתו, הוא מתבייש מהדודות, הוא מתבייש מהסבתות, הוא מתבייש מהחברים, בגלל שאנחנו עוד שואבים, אנחנו נמצאים בתפיסות עולם כאלה. אבל בסך הכול, בסוף בסוף, זה הכול חסר משמעות. אדם הוא אדם, ומי שלא מצליח להבין את זה – יש לו בעיה. אני לא מאמין לשום רב, לא מאמין, ולשום שמרן, שיגיע לבית חולים, יגידו לו – זה המנתח שיכול להציל את הבן שלך, והוא 'סופר' להט"ב, הוא יגיד – תגידו לו שלא יטפל בו. או שיחשוב שהוא לא המלאך, שליח האל על פני האדמה שבא להציל את הבן שלו. והוא לא יחבק אותו וינשק אותו אחרי זה שהוא הציל את הבן שלו. אותו דבר בכל דבר בחיים.

ולכן אני אומר, אני בעד זה. שמעתי כמה הסתייגויות. אם בעלי ההסתייגויות עומדים על זה שהם רוצים עוד הסברים מנומקים, מפורטים, יותר ארוכים ממה שהסברנו – אני בעד שנקיים על זה עוד ישיבה, כי אין פה שום קשר לעיתוי, אין איזה אירוע סמלי השבוע, אין איזו דחיפות, אין לנו עכשיו כרגע איזו מערכת רישום של אנשים שהבטחנו להם שזה יגיע. ואני אשמח שאנשים יחשבו על זה עוד כמה ימים. אני בעד לאשר את זה היום, שלא יובן אחרת. אבל מי שרוצה – פתוח לגמרי. מספיק שאדם אחד יגיד – אני מבקש לדחות את זה, כי אני רוצה לשכנע חברים, חברות, אני רוצה לבדוק, אני רוצה לישון על זה עוד לילה – כמו שאומרים, קדימה הפועל.

<u>מר ישראל זרי:</u> ראש העיר, אני חייב להוסיף משפט. אני חייב רק להגיד משפט שאני חושב שהוא יותר חשוב אפילו מהתעודה, זה לדעת שיש ראש עיר במדינת ישראל שאומר את הדברים שאתה אמרת עכשיו. הרמה של האינטליגנציה הרגשית היא דברים שלא ראיתי מאנשים מתוך

הקהילה אומרים. אני אישית רוצה להגיד תודה וזה מדויק וזאת בדיוק הסיבה למה התעודה הזאת חשובה, בדיוק. ותודה רבה על זה.

מר ליעד אילני: תודה. דני גולדשטיין.

מר דני גולדשטיין: תודה, ליעד. אני פשוט ביקשתי להבהיר. אם מהשאלה שלי השתמע שיש לי איזו שהיא התנגדות או משהו כנגד הקהילה, אז ממש אני לא שם. אני בעד כל מה שראש העיר עושה ואני מאד שמח שהוא הוציא אותנו במידה מסוימת מן החושך אל האור. אין ספק שהוא עשה רבות בעיר בהמון תחומים, אבל בתחום הספציפי של הקהילה הלהט"בית, ללא שום ספק שנעשה פה מהפך מוחלט, 180 מעלות מאיפה שהיינו לאיפה שאנחנו נמצאים היום, ובכלל לאן שנגיע.

כל השאלה שלי היתה, אני פשוט לא הבנתי את מהות התעודה הזאת, מה היא תביא לאנשים שיקבלו אותה. זה הכול. אין לי שום התנגדות ואין לי שום סייג בנושא התעודה.

מר ליעד אילני: תודה, דני. אני מבקש, מנחם, אתה רוצה לדחות את זה לישיבה בשבוע הבא לפני ראש השנה?

עו"ד דוד מנחם: ברור שכמו שראש העיר אמר, אני אוהב כל אדם באשר הוא, לא בשביל להתייפיף, כזה אני, גם בעבודה הספציפית שלו פה בתיקים, כל אדם וכל בת אדם. וחוץ מישראל זרי, אני מכיר עוד כמה בקרבה אפילו יותר קרובה במערכת היחסים שהם להט"בים,

מר ישראל זרי: אני אקנא, דוד, אני אקנא.

עו"ד דוד מנחם: לא, לא, לא, רק אני אומר. אבל, לי חשוב, כמובן שראש העיר אמר את מה שאמר ואני לא אחזור על מה שהוא אמר לגבי, שאם אני אגיד נכון, יגידו – הנה, הוא בעד הלהט"בים. אז הוא אמר במשפט וחצי את המהות שלי. באמת, כל אדם הוא בן אדם וכל בת אדם היא בת אדם. ואהבת לרעך כמוך זה כל אחד, לא אמרו להט"ב, לא להט"ב, ועכשיו תשתמשו במשפטים שלי לחזק את הלהט"בים.

מר ליעד אילני: אנחנו מצביעים עכשיו, דוד, או שבוע הבא?

עו"ד דוד מנחם: אני מעדיף שבפעם הבאה, אבל אני מבקש את החומרים לפני כן.

מר ליעד אילני: או קיי, אנחנו נוריד את זה מסדר היום, זה יעבור לישיבת הנהלה בשבוע הבא. הימים עוברים מהר, אז כל מי שיש לו שאלות ורוצה לברר ולצלול לעניין – לדבר עם עינב, עם יפית, יקבל את כל החומר, אבל זה יעלה בשבוע הבא בישיבה.

החלטה:

אפיון תעודת זוגיות ברמת-גן.

הצבעה: הנושא ירד מסדר היום ויעלה בשנית בישיבת ההנהלה הקרובה.

3. פארק אריאל שרון.

מציג: עו"ד רועי ברזילי, סגן ראש העיר.

מר ליעד אילני: סעיף 3 – פארק אריאל שרון. רועי ברזילי, בבקשה.

עו"ד רועי ברזילי: פארק אריאל שרון, שזה שטח גלילי של 8,500 דונם, עומד למכירה, כאשר מניות הפארק הלאומי, מדינת ישראל מעוניינת להעביר אותן מהחברה הממשלתית לבעלות אחת הערים או כמה ערים ביחד או קק"ל, זאת אומרת, 3 אפשרויות. אנחנו קיבלנו הודעה על הכוונה לבחון את הבקשות החל מה-17 בחודש והבקשה צריכה להיות מוגשת עד ה-17 בחודש, בהנחה ואנחנו מעוניינים להיות ב'פולי' הזה שרוצה לקחת את פארק אריאל שרון עליו. עיר שתיקח את פארק אריאל שרון אליה, תצטרך להגשים את החזון של פארק אריאל שרון ובהמשך גם לצרף אותו לשטח הגיאוגרפי של העיר, וכמובן הרבה פעילויות שאנחנו עושים בעיר אנחנו יכולים להעביר לשם, לעשות שם, ותפעול עם כל המשמעויות הכלכליות של הדבר הזה, וההכנסות והרווחים.

כרגע קק"ל עומדת להגיש הצעה, ואנחנו חשבנו שאנחנו נוכל להגיש ביחד עם תל אביב ולנסות לייצר איגוד ערים להפעלת הפארק הזה, כי זה פארק מטרופוליני שלמעשה ישרת את הערים הסמוכות, ואין סיבה שאנחנו לא נהיה מעורבים בניהול שלו ובהקמה שלו. מתברר שתל אביב שכרה את חברת פז כלכלה, שלנו יש מכרז איתה, והתחילה להגיש בקשה לבד, שרק הם יקחו את הפארק, כשחלק מהמטרות והיעדים של הפארק כפארק השתנו. בין היתר, תל אביב מעוניינת לעשות בנייה בחלקים המערביים של הפארק. במקביל, גם קרן קיימת מנסה להגיש בקשה, מקדמת בקשה והיא צפויה להגיש גם בקרוב, ב-17 בחודש. ואני ביקשתי, בהתייעצות עם ראש העיר שנתן גם אור ירוק לעניין הזה, בגלל לוחות הזמנים הקצרים, להתקשר עם חברת גיאו-קרטוגרפיה, זאת החברה השניה בסקר שאנחנו עובדים אותה, שהיא תלווה אותנו בתכנון הכלכלי, בשלל המשימות שיש לנו כדי להגיש ולמלא את ההצעה שאנחנו צריכים להגיש. במקביל פנינו גם לערים האחרות בסביבה, כלומר, חולון, אור יהודה, אזור – אלה הערים שיכולות להשתייך לפרויקט הזה מבחינתנו שהן לא תל אביב, והן הביעו את הנכונות שלהם. כרגע אור יהודה מצטרפת אלינו. חולון, אני במו"מ איתם. ואזור, אני ממתין לקבל תשובה. תל אביב אומרת – אנחנו נבחן את העניין הזה, אבל בינתיים היא מתקדמת לגמרי לבד. היא קבעה ישיבה אחרי המועד שצריך להגיש את הבקשות. אם משהו ישתנה, אנחנו גם ערוכים לקלוט את זה ולחזור למצב של איגוד ערים, בהנחה וזה יהיה. אבל אי אפשר להישאר במצב שאנחנו לא מקדימים ומגישים בקשה.

בואו רק נדבר על סדרי גודל כך שההנהלה תדע. מדובר בתכנון של השקעה של כחצי מיליארד שקל, כאשר המדינה תזרים בערך 250 מיליון שקל. איגוד ערים, הרשויות – צריכות להעביר סכום דומה בפרק זמן של בין 5 ל-10 שנים, שחלק מהכסף מגיע גם מהמדינה, ממקורות של המדינה, קולות קוראים וכל מיני דברים כאלה. ואחרי זה נשאר לנו עלויות תפעול של כל פארק אריאל שרון לאורך זמן. שימו לב, אי אפשר לדבר על פארק כזה במונחים כלכליים גרידא. כי אם אתם תיקחו את פארק גני יהושע, שזה הפארק הכי מפותח והכי גדול שיש, מדברים על הכנסות בשווי של 40%, זאת אומרת, הכנסות עצמיות, שהן לא ממקורות של העירייה. ולכן, ההערכה שסדרי הגודל שאנחנו נצטרך לשלם, לפחות 40-50 אחוז עלויות אחזקה של פארק כזה בהמשך, שאני מעריך שיהיו דומות, קצת יותר מפארק לאומי, כי ההכנסות שם יהיו יותר גבוהות.

אנחנו מתקדמים עם ההצעה. אנחנו ב-17 בחודש נעמיד הצעה ונתחרה על זה. זה כמובן לא מחייב, ההצעה לא מחייבת, לא מפקידים ערבות או איזה משהו כזה, אבל אנחנו חייבים להערכתי להיות בתוך העניין הזה מעורבים, מה קורה בירכתיים שלנו, במקום מאד חשוב, במקום שבסמוך אליו

הולכות להיבנות 14,000 יחידות דיור חדשות, ואנחנו שם. אז אני מעדכן את ההנהלה, ואם למישהו יש שאלות, חשוב שתשאלו עכשיו.

מר ליעד אילני: או קיי. שני דוברים הבאים – אלי מוסרי ראשון, לאחר גלית הגזברית. אלי, בבקשה.

מר אלי מוסרי: שלום לכולם. קודם כל, הרעיון הוא רעיון מצוין. רמת גן, במגבלות הגודל שלה, אנחנו כבר, אפשר להגיד, מקסמנו את הפוטנציאל גם בצידו המזרחי מבחינת התוכניות האורבאניות של העיר כמעט למקסימום. ולפתח את האזור דרומה, זה רעיון מצוין.

אבל, ופה בא אבל גדול, א', זה גדול על רמת גן בלבד. וכמו שאמר רועי זה מקובל עלי, חייבים לעשות פה איזה שהוא איגוד של מספר רשויות, וגם חשוב שגם תל אביב תהיה בפנים, כיוון שזה יהיה הפארק הגדול ביותר בכל אזור גוש דן. ועם כל הכבוד לאור יהודה ולחולון, עדיין תל אביב היא העוגן המרכזי של כל מטרופולין גוש דן והלוואי ונצליח, מבחינתי שהם יובילו, אבל שנהיה חלק מההובלה הזאת.

דבר נוסף – חייבים להוציא נייר מסודר של עלויות ומה המקורות הכספיים לממן גם את העלויות הקבועות וגם את העלויות המשתנות. זה כסף גדל.

עו"ד רועי ברזילי: אלי, זה בדיוק מה שגיאו-קרטוגרפיה עושים עכשיו.

מר אלי מוסרי: בסדר, או קיי, 100%, אני הבנתי. וזה חשוב מאד. ואז לראות מאיפה מביאים את המקורות האלה. עם כל הכבוד לקולות קוראים וכאלה, אתה מתחייב ואתה חייב לעמוד בהתחייבויות, ואתה חייב backing שיהיה לך לכל ההתחייבויות האלה. זאת אומרת, אם המספרים עושים שכל, אני תומך בזה בשתי ידיים. אבל צריך מאד מאד להיזהר שהמספרים יהיו מעוגנים על יסודות ברזל כדי שחלילה, הדור הבא אני כבר קורא לזה, הדור הבא לא ייתקע פה לאיזו שהיא השקעה עם התחייבויות כספיות שיכולות להשפיע על תפקודה השוטף של העירייה, כי זה אף אחד מאיתנו לא רוצה.

עו"ד רועי ברזילי: אלי, אני רק אגיד שבשונה מהפארק הלאומי, באמת, כמות הפעילויות שאנחנו יכולים לעשות שם, שלא לדבר גם על חלק מהשימושים שבתוך העיר תופסים מקום ואנחנו יכולים להעביר והם עדיין תואמים את השימוש של פארק, הן רבות. אני יכול להגיד לך שלמשל רק מתחם ההופעות שיש בגני יהושע, מכניס בערך 10-15 אחוז מההכנסה הקבועה של גני יהושע. ופארק ההופעות שיכול להיות בפארק אריאל שרון ייתן מענה דומה להערכתי מבחינת הכנסות. גם המדינה עצמה תשתתף בהכנסות הקבועות. יש שם מרכזי פעילות, יש שם כל מיני פעילויות שאנחנו יכולים בהחלט לעשות שם בפארק שיכולות להגדיל את ההכנסות בשיעור הרבה יותר גבוה ממה שאנחנו מכירים בפארק לאומי למשל.

מר ליעד אילני: או קיי. תודה, רועי. רננה ירדני.

עו"ד רועי ברזילי: עדנה גם ביקשה לדבר.

מר ליעד אילני: חברים, אנחנו מנהלים ישיבות ב'זום' מזה חצי שנה, הכללים לא השתנו. כותבים לי הודעה בפרטי. לפני כ-7 שניות קיבלתי הודעה בווטס-אפ מעדנה – היא תקבל זכות דיבור. רננה, בבקשה. לא שומעים אותך, רננה. עדנה, בבקשה.

גב' עדנה וידל: קודם כל, שלום לכולם, ואני כבר לפני 7 דקות, לא 7 שניות, כתבתי ב'זום' שאני מבקשת להתייחס.

מר ליעד אילני: אני אומר שוב, חברים, שיירשם ...

גב' עדנה וידל: אני כתבתי, ליעד, אני כתבתי, לפני 7 דקות. לא משנה. אני רוצה להתייחס ענייניית, חבל לנו על הזמן.

אני מאד רואה בדאגה את הרצון של תל אביב להשתלט על פארק אריאל שרון, כיוון שזו שיטה של חומה ומגדל – אני הייתי ראשון, קובעים עובדה, ובעצם מה שנפגע כאן זה הרצף המוניציפאלי, כולל גם רצף אקולוגי של פארק הספארי, הפארק הלאומי ופארק אריאל שרון. ואני חושבת שברמה של שטח שיפוט של העיר זה חשוב מאד לא להפסיד את המקום הזה, כי זה מזכיר לי קצת את אוממי פה, בין בר אילן לבין קרית קריניצי, שזה לא

ברור, זה איזה שהוא נתח שלא קשור לשום מקום. ומה שיקרה, פארק אריאל שרון, שהוא צריך להיות בעצם, הוא יושב על הרצף שלנו, אני חושבת שצריך לעשות את כל המאמצים, בשותפות או אפילו לבד, אני לא יודעת, כיוון שיש גם מימון ממשלה, לעשות את כל המאמצים להיות שותפים שם על מנת להשפיע. כי מה שיקרה שם ישפיע על סביבת המגורים שלנו של רמת גן, על הספארי ועל הפארק הלאומי. תודה רבה.

<u>מר ליעד אילני:</u> תודה. אני מבקש להבהיר שוב, עדנה, אפשר להימנע מהערות בקבוצות של השתקות, אף אחד לא משתיק. בכל ישיבות ה'זום', התנהלו עשרות כאלה בחצי השנה האחרונה, הכלל לא השתנה, ווטס-אפ אלי אישי ולא הודעות בקבוצה. אף אחד לא משתיק כאן. רננה, בבקשה.

<u>אדר' רננה ירדני:</u> רציתי להגיד כמה דברים בהקשר לפארק אריאל שרון. קודם כל, מאד חשובה, בהמשך לדברים שאמרו לפני, המנהיגות של רמת גן, כמי שמרים קול בשם ערי מזרח תל אביב. ובהקשר הגיאו-פוליטי הזה העירוני, אני חושבת שאנחנו לא יכולים לוותר. אני כמובן אומרת את הדברים מבלי לבטל את דבריו של אלי מוסרי, הנושא הכלכלי כמובן חשוב, ויפה שפניתם לחברה רצינית שיכולה להכין את העבודה הזו. יחד עם זאת, הפינה הצפון מזרחית של פארק איילון, אם נייחד את הדיבור עליה, היא יקרה מפז לעיר רמת גן, היא חשובה מאד לאור מה שאני רואה שהתפתח בציר הזה של 461, ציר מזרח מערב, וכמובן בפתחו של מתחם של 15,000 יחידות דיור שמצטרפות לעוד כמה אלפים קיימות, בקיצור לעיר המזרח.

בנוסף לזה, אני חייבת להגיד, צריך לעמוד מנגד, כנגד פיתוח אורבאני מאסיבי של תל אביב בתוך תחומי הפארק. אני עוד לא מדברת על מה שאנחנו יכולים לעשות בהקשר הזה ואולי לא נפתח את זה כרגע, וגם דברים עלו בזמנו בתחילת הקדנציה, אני חייבת להגיד, עם ראש העיר ועם ליעד ממלא המקום. אבל יחד עם זאת, חייבים לעמוד על המשמר על הפארק הזה לטובת כל המטרופולין. ואי אפשר לעשות את זה מבחוץ, אפשר וצריך לעשות את זה מבפנים.

בכלל, פארק אריאל שרון, גם בויכוחים, כשהפכו את זה לפארק, כשהקימו את המנהלת שם ולימים גם את הרשות, היתה מזוהה תל אביב. אני מדברת מתוך המערכות של משרד הפנים. ודי, די עם העניין הזה, צריך להפוך את זה באמת למשהו של הכלל. לכן אני מברכת על כל מי שעוסק במלאכה,

במיוחד עם הערים השכנות. אי אפשר לוותר על זה. ובהמשך לדבריו של אלי, חייבים למצוא את הפיתרון הכלכלי הנכון, התמהיל הנכון, על מנת לייצר את השותפות הזו וכמה שיותר אחוזים, כי זה העתיד של רמת גן לאור מצוקת הקרקע הקיימת בעיר.

מר ליעד אילני: תודה רבה, רננה. הדוברת הבאה, ואני מקווה אחרונה, כי יש לנו עוד נושא כבד שעולה למועצה היום, רחלי – מנכ"לית העירייה.

גב' רחל מרום: בהמשך לדברים של אלי מוסרי ושל רועי ברזילי, חשוב לי לעדכן, שאנחנו פועלים בשני ערוצים מקבילים: קודם כל, בהמשך לבקשת ראש העיר, פניתי לעיריית תל אביב בבקשה שנאחד כוחות כל הרשויות המקומיות הרלוונטיות ולקבוע ישיבה מיידית על מנת לצאת יחד למיזם הזה. במקביל, אחרי שראינו שלוחות הזמנים מאד קצרים להגשה, ושהתקבלה החלטה כמובן שאנחנו ננסה לנצל את ההזדמנות, אז כפי שציין רועי, אנחנו קידמנו עבודה באמצעות חברה חיצונית, תוך כדי זה שאנחנו תמיד שומרים על קשר עם שאר הרשויות המקומיות הרלוונטיות. ב-23 בחודש הזה, ישנה פגישה, לבקשתי, אצל מנכ"ל עיריית תל אביב, מנחם לייבה, שישתתפו הרשויות: אזור, אור יהודה וחולון, על מנת לבחון גם את המתווה המשותף. אבל אנחנו לא מחכים. אנחנו בונים בצורה מדורגת את ההצעה שלנו ביחס לפארק הזה.

מר ליעד אילני: חברים, אני מתנצל, היתה לי איזו תקלה במחשב, זה התנתק לי. ברזילי, רחלי סיימה לדבר. האם אפשר להעלות את זה להצבעה?

עו"ד רועי ברזילי: כן.

מר ליעד אילני: ראש העיר, יש לך משהו להוסיף בעניין? לא. פארק אריאל שרון, בעצם מה הצעת ההחלטה, רועי, מה אתה מבקש לאשר?

עו"ד רועי ברזילי: למעשה אני מבקש את הסכמת ההנהלה בדיעבד, בגלל לוחות הזמן, לאשר הגשת הצעה בשם עיריית רמת גן ו/או השותפות לוועדה המשותפת של הממשלה לבחינת ההצעות.

מר ליעד אילני: תודה רבה. חברים, האם מאושר פה אחד?

עו"ד רועי ברזילי: נראה לי שכן. אף אחד לא יכול לדבר.

מר ליעד אילני: מי שרוצה להתנגד, או פותח מצלמה, או שכותב לי בווטס-אפ. או קיי, מאושר פה אחד. תודה רבה.

החלטה:

פארק אריאל שרון.

הצבעה:

מאשרים את הסכמת חברי הנהלת העיר להעביר הצעה בשם ההנהלה לוועדה המשותפת של הממשלה.

4. מדיניות אכיפה ויישום חוק עזר בדבר שיפוץ חזיתות.

מציג: עו"ד רועי ברזילי, סגן ראש העיר.

מר ליעד אילני: חברים, יש לנו להגיע לרמת אפעל ועוד ועדת כספים. סעיף 4 – מדיניות אכיפה ויישום חוק עזר בדבר שיפוץ חזיתות. רועי, בבקשה.

עו"ד רועי ברזילי: טוב, אני אהיה קצר. ב-2018 אישרנו חוק עזר חדש, שלמעשה איגד 16 חוקי עזר אחרים, בכל מיני תחומים אנכרוניסטים. אחד מהתחומים היה שיפוץ במראה של חזיתות. הכוונה חזיתות מבנים קיימים בעיר בבנייני מגורים בעיקר, חצרות, חומות של חצר, עסקים, כל הדברים שאתם רואים בחזית כשאתם הולכים ברחוב. למרות שבחוק העזר יש לנו למעשה מסגרת שאנחנו יכולים לפעול באכיפה, גם פלילית וגם אזרחית, עד היום, אתם יודעים בעצמכם, שכמעט לא מימשנו את היעדים האלה. העיר לא עשתה שימוש בדברים האלה, מה שמאד נהוג ומקובל

בערים אחרות בעולם, בערים מרכזיות, שבהן באמת העירייה יוזמת מהלך ביחס לדיירים ולמחזיקים לפעול לשפץ את הנכס ולהתאים אותו, את החזית שלו, ולסדר אותה כמו שצריך.

כדי שנוכל סוף סוף להפעיל את החוק הזה ולהתחיל להשתמש בסנקציות בין היתר, ולצד הסנקציות יש גם תמריצים, אנחנו צריכים לקבוע איזו שהיא מדיניות שתגיד מה אנחנו בדיוק רוצים ואיפה אנחנו ממקדים מאמץ, איפה אנחנו פחות ממקדים מאמץ, כי אי אפשר לפרוס את כל העיר.

בהערכה שלנו, אנחנו גיבשנו איזו שהיא תוכנית עבודה וגם מדיניות, שהיא לוקחת מחוק העזר את כל האינפורמציה והדברים והסמכויות שיש לנו, ולמעשה פורטת אותם במסגרת התוכנית או במסגרת המדיניות איך אפשר לממש ואיפה אפשר ליישם, וגם באיזה רחובות אנחנו צריכים לעשות את זה. קובעת ועדה שתדון במראה, איך זה צריך להיראות ואיפה אנחנו ממקדים מאמץ. הכול מפורט במדיניות שמצורפת אליכם בסדר היום.

המטרה היא בסופו של דבר להצליח להביא את העיר הזאת שתיראה יותר טוב. שאנחנו נוכל להסתובב בעיר בגאווה ונראה בניינים משופצים ונראה באמת בניינים יפים, כמו שהם היו אמורים להיות, ואני לא מדבר רק בהיבטים של בניין מסוכן או אריחים שנופלים. באמת, גם דברים הרבה יותר פשוטים.

לצד המדיניות הזאת, אנחנו גם נעמיד כלים שקיימים במסגרת התקציב ובמסגרת האגודה לתרבות הדיור, שהיא גם מעמידה תקציב כזה, ואני יכול לומר שהוא כמעט ולא מנוצל בשנים האחרונות לטובת העניין הזה, אבל המקרים בהם עיריית רמת גן תידרש להכניס יד לכיס, לשפץ בעצמה ולהוציא אחרי זה מהתושבים, הוא משני שבמשנים, וזה בהתייחס גם לנתונים שיש לנו מעיריית תל אביב. אנחנו ביססנו בין היתר את חוות הדעת המשפטיות ואת הליווי המשפטי על הצוות המשפטי שעשה את המדינות הזו לעיריית תל אביב לפני כמה שנים, הם אלה שליוו אותנו בהכנת התוכנית הזאת.

התוכנית הזאת קיבלה את ברכת ראש העיר, שוחחתי איתו כמה פעמים, אפילו אפשר לומר די בהתלהבות, לקדם את העניין הזה כמה שיותר מהר. ומשעה שתהיה לנו את המדיניות הזו נוכל לפעול. תודה רבה.

גב' מירה שנן: אני יכולה לדבר, ליעד?

מר ליעד אילני: כן, מירה, בבקשה.

גב' מירה שנן: קודם כל, רועי, אני רוצה לברך אותך על היוזמה הזו, כי אני חושבת שבאמת יש חזיתות בעיר שנראות ממש באופן עגום ביותר והבעלים לא טורחים לעשות מאומה בעניין. וזו דוגמא, באמת בחו"ל ממש מאלצים, ואנשים שלא משפצים ולא מטייבים את החזות של הבניינים שלהם על פי החוקים המקומיים, פשוט חוטפים קנסות וננקטים נגדם אמצעים כאלה ואחרים. אז אני חושבת שזה מהלך נהדר, ואיך אומרים, כמה שיותר מהר, כי באמת, בצורה שבחלק מהרחובות העיר נראית, זה עגום. אז אני חושבת שזה מבורך וצא לדרך.

מר ליעד אילני: תודה, מירה. עדנה.

גב' עדנה וידל: בהמשך למה שמירה אמרה, שכל מילה דברי אלוהים חיים, קראתי שם את מה ששלחתם לנו והייתי מציעה להוסיף גם תקנה או התייחסות לזה שהעירייה גם רשאית, כשהיא מבקשת לשפץ, לבוא ולהכתיב רצף מעוצב, כלומר, להיות אמונה על העיצוב ולתת את הדרישות לא רק של פרטים של שיפוץ, אלא גם של עיצוב. זה מקובל בהרבה מקומות, ברחובות מרכזיים, ואנחנו צריכים לשמור את הזכות הזאת. אני חושבת שזה יהיה נכון.

עו"ד רועי ברזילי: עדנה, הזכות הזאת נמצאת אצלנו. אנחנו רשאים לקבוע את השיפוץ, אבל אמרנו שלא יהיה מצב שאנחנו לא נשתמש בסמכות הזאת והם ימתינו לנו שאנחנו ניתן להם, בינתיים מה שלא יהיה, אם לא יהיה לנו את כוח האדם כדי לאכוף את זה מבחינה אדריכלית, איך זה צריך להיראות בדיוק, עדיף שהם יפעלו לבד ויעשו איזה משהו כמו שצריך בהתאם להנחיות ולא מדוקדק לפי מה שאנחנו נותנים להם, במידה ואנחנו לא מסוגלים להרים כוח אדם שייתן מנגד.

גב' עדנה וידל: אז אני לא כל כך מסכימה עם זה, רועי, כיוון שזה יכול להיראות נורא, גם אם יעמדו בדרישות שלנו. לפעמים צריך איזו שהיא קוהרנטיות ואיזה שהוא עיצוב משותף ומראה משותף, ברחוב למשל כמו ביאליק, כמו הרצל, לפחות ברחובות מרכזיים, אז מה זה מפריע לנו להכניס שם במפורש את המילה של האפשרות לתת איזו שהיא רוח של עיצוב לרחוב מסוים, ואל תשתמש בזה מקסימום, אבל תשמור לך את הזכות בכתב.

עו"ד רועי ברזילי: הזכות הזאת אצלי. את לא הבנת אותי נכון. זה לא שאנחנו לא נותנים את ההוראות, אנחנו נותנים את ההוראות. אם אנחנו בסופו של דבר, ואנחנו יכולים גם לעבור על התוכנית שהם יציגו בפנינו. אבל אם בסופו של דבר, תוך 60 יום או לא זוכר כמה, אנחנו לא נותנים התייחסות לתוכנית שהם הגישו, כמו בהיתר בנייה, הם יוכלו לפעול לפי התוכנית שהם הגישו בהתאם להנחיות שלנו. אנחנו אחרת נצטרך להעמיד פה אדריכל שילווה את הפרויקט הזה כל הזמן, וכנראה, אני לא בטוח שיש לנו כרגע את הכלים. יהיה לנו את הכלים – זו לא בעיה, זה מה שיהיה.

גב' עדנה וידל: אתה יכול לבקש משנקר שיעשו תחרות בעבודות הגמר, תחרות עיצוב רחוב ביאליק, לא יודעת מה, ולתת פרס למקום ראשון. ואתה לא חייב להשתמש בזה, אבל לפחות שיהיה כתוב. טוב, הדברים ברורים. תודה.

מר ליעד אילני: דוד מנחם.

עו"ד דוד מנחם: שאלה, קודם כל, מקדמית. אמנם יש לנו את חוק העזר ויש את סעיפים 69 ו-73, השאלה האם יש לנו חוות דעת משפטית שמאפשרת לנו ללכת בתוך חוק העזר לפרשן את 69 ו-73, את הסעיפים הללו, שמאפשר לנו, במירכאות או שלא במירכאות, לכפות על בעלי הדירות או העסקים את השיפוץ. זה דבר אחד.

דבר שני שאני שואל – האם נושא שכזה לא אמור לבוא לאישור הוועדה לתכנון ובנייה? כי בסך הכול, גם בחזיתות, הרי כשאנחנו דנים בוועדת תכנון ובנייה, הדבר המתבקש בכל בקשה שמוגשת, שמסתכלים גם על העיצוב האדריכלי ועיצוב החזיתות. אז יכול להיות פה איזה שהוא מצב, אז א', צריך להביא את זה לוועדה המקומית, ככה אני חושב. ב', עלולה להיווצר איזו שהיא סתירה, שבן אדם יגיש לנו בקשה להיתר ואנחנו אומרים לו בצורה כזו או אחרת, הביא אדריכל מטעמו, ואחר כך אנחנו אומרים לו – לא, לא, לא, אתה לא יכול לעשות את הדבר הזה. אז שתי השאלות: א', האם יש לנו חוות דעת משפטית שאומרת שסעיפים 69,

עו"ד רועי ברזילי: בוא אני אענה לך, מנחם, אני אענה לך.

עו"ד דוד מנחם: שניה, 69 ו-73, מה שכתוב שם על מניעת מפגעים, איכות סביבה, סדר וניקיון, מתייחס גם כן לשתול שם את היכולת שלנו במסגרת חוק העזר הזה על גבי החזיתות. ודבר שני – האם הנושא הזה לא אמור היה להידון בוועדת תכנון ובנייה שלנו?

מר ליעד אילני: אירה, בבקשה.

עו"ד אירה סלוביצ'יק: חוק העזר לאיכות הסביבה קובע בפרק י' – שמירת חזיתות, ניקוי מגרשים, חצרות, כניסות, חדרי מדרגות ומקלטים. שיפוץ, כולל תיקון, שיפור, חידוש של הבניין, עבודות צביעה, טיח, סיוד. הבנתם. ממש עבודות של שיפוץ. סעיף 69 מחייב בעל נכס לשמור על תקינות חזית הנכס. וסעיף 70 מסמיך ראש העירייה או המהנדס לדרוש מבעל נכס לבצע בחזית הנכס עבודות שיפוץ, כמפורט באותה הודעה, ואז בעל הנכס חייב למלא אחריה. ויש פה סנקציות, שאם הוא לא מבצע, העירייה רשאית לבצע את העבודות במקומו ולגבות ממנו את ההוצאות.

עו"ד רועי ברזילי: אני אומר, מנחם, הסר דאגה מליבך, שום דבר שביקשנו במדיניות לא נוסף לחוק העזר. הוא במסגרת הנורמטיבית שקובע לנו חוק העזר, לא מילה ולא צעד יותר. להיפך, המדיניות הזאת באה לפשט את אותם תהליכים, החלק הדורסני שלהם, לפשט אותם, לעשות אותם יותר ידידותיים, יותר ברורים, שהציבור יידע שמדובר במדיניות.

ולגבי השאלה השניה שלך – למה זה לא בוועדת בניין עיר – תראה, לא מדובר ביצירת חזית חדשה. הרעיון זה לשמור על החזיתות הקיימות. מי שמלווה את התוכנית הזאת מבחינת ההנדסה, וגם הם היו בצוות, זה גם אדריכל העיר וגם אביעד פניו. חלק מהסמכויות על פי חוק העזר, הן בכלל קשורות יותר ל-שפ"ע. והפקחים שהיום אוכפים או אמורים לאכוף את זה זה הפקחים של שפ"ע, פקחי חצרות, מבנים מסוכנים גם.

עו"ד דוד מנחם: הבנתי. אני בעד.

מר ליעד אילני: שאלות נוספות?

עו"ד רועי ברזילי: היום נאשר את זה במועצת העיר.

מר ליעד אילני: חברים, שאלות נוספות? או קיי, מאושר פה אחד. תודה רבה.

החלטה:

מאשרים מדיניות אכיפה ויישום חוק עזר בדבר שיפוץ חזיתות.

הצבעה:

אושר פה אחד.

5. אישור תוספת תקן לתובע עירוני בשירות המשפטי.

מציג: שמוליק פרקש, מנהל אגף משאבי אנוש.

מר ליעד אילני: סעיף 5 – אישור תוספת תקן לתובע עירוני בשירות המשפטי. פרקש, איפה אתה? דבר אלינו.

מר שמוליק פרקש: יש פה בקשה של סהר לגדול ב-2 עורכי דין בשירות המשפטי. לפני שנה מועצת העיר אישרה הגדלה משמעותית של מחלקת הפיקוח על הבנייה ובעצם גדלנו מ-10 מפקחים ל-20. התקן היה 12, איישנו עוד 2 לתקן וגדלנו בעוד 8 מפקחים בתקינה. בעצם הדבר הזה, וכמובן שילשנו את המפקחים האדומים שעוסקים באכיפה. וכמות הפניות והתביעות והחומרים שמגיעים ללשכה המשפטית גדלה באופן משמעותי, דבר שמחייב גם הגדלה של השירות המשפטי. זה מובא לאישורכם.

מר ליעד אילני: חברים, כמובן זה מסוג ההוצאות שבצידן הכנסות. אני מקווה שזה ברור לכולם. האם יש שאלות בנושא הזה? מאושר פה אחד. תודה רבה.

החלטה:

מאשרים תוספת תקן לתובע עירוני בשירות המשפטי.

הצבעה:

אושר פה אחד.

6. העברת ניהול והפעלה שוטפת של מתחם ההסעדה המצוי בסמוך לשער הפרחים לחברת הפארק הלאומי. מציג: ליעד אילני, מ"מ ראש העיר ויו"ר חברת הפארק הלאומי.

<u>מר ליעד אילני:</u> סעיף 6 – העברת ניהול והפעלה שוטפת של מתחם ההסעדה המצוי בסמוך לשער הפרחים לחברת הפארק הלאומי. ליה, בבקשה.

<u>עו"ד ליה פרנקל בן יורם:</u> יש את מתחם ההסעדה שנמצא בסמוך לשער הפרחים ששוכן בו היום בית הקפה קקאו שלא פעיל מאז ימות הקורונה, וקיוסק שכרגע נמצא פעיל. למעשה אנחנו רוצים שחברת הפארק תנהל ותתפעל את כל העניין של המתחם הזה, לרבות שכירת יועצים למתן ייעוץ אדריכלי ותכנוני, ובהמשך בשלב הבא לצאת בעצם למכרז לגבי הפעלת המקום. במצב שכל ההכנסות שיהיו כתוצאה מהמתחם יועברו לעירייה, בניכוי תקורה ששיעורה ייקבע בהמשך.

<u>מר ליעד אילני:</u> או קיי, תודה רבה, ליה. חברים, האם יש שאלות בנושא הזה? אני רק אומר, אנחנו מסיימים כרגע התקשרות של 10 שנים עם קפה קקאו ואנחנו ערים גם לרצון של הציבור להתחדשות במקום. אלי מוסרי כתב לי. כן, אלי.

<u>מר אלי מוסרי:</u> א', הקקאו נכשל. 10 שנים שילם לנו שכירות יפה מאד ושילם ארנונה, אני לא יודע מה יתרת החוב שלו, אבל הוא לא הצליח כבית קפה להרים את המקום, וטוב שישנה יוזמה אחרת. אבל, אני מבקש שלצד ההכנסות לשים לב שבמידה ואנחנו משכירים את זה לגורם חיצוני, אז אין בעיה. יש לנו פה גם שכירות וגם ארנונה, שמדובר בהרבה כסף. עד כמה שאני זוכר, השכירות היתה בערך כ-70,000 שקל בחודש.

<u>מר ליעד אילני:</u> יותר. כמיליון שקלים בשנה, על בית הקפה ועל הקיוסק הסמוך.

<u>מר אלי מוסרי:</u> כן. זה סכומים מאד מאד לא מבוטלים. לקחת את זה בחשבון. לגבי התקורות – יש לי פה קצת בעיה.

מר ליעד אילני: אלי, לא שומעים אותך.

מר אלי מוסרי: אני אומר שלגבי התקורות, אני לא נגד, אני בעד שירוויחו וזה בסדר, אבל צריך לבדוק בדיוק על גובה התקורות. 5% זה הרבה. החברה הכלכלית לוקחת 5% תקורות וזה לא מעט.

מר ליעד אילני: אלי, זה לא החברה הכלכלית, זה חברת הפארק הלאומי תגבה פה את התקורה.

מר אלי מוסרי: אני יודע. אני דיברתי על דוגמא של החברה הכלכלית, שלוקחת 5% תקורות וזה לא מעט. לא אמרתם כמה תקורות לוקחים חברת הפארק הלאומי. אין לי בעיה שעבור העבודה שלה תקבל שכר, אבל שיהיה שכר הוגן, גם לחברת הפארק הלאומי וגם לעירייה, כיוון שהעירייה היא זאת שמשלמת.

מר ליעד אילני: אני אומר לך, אלי, בעניין הזה, לך ולחברים, שאם ניקח את עצמנו, ואנחנו רוצים בהרבה תחומים להיות כמו העיר הגדולה ממערב לנו, אם ניקח למשל את פארק הירקון, את חברת גני יהושע, שהיא למעשה כמו חברת הפארק הלאומי, חברת גני יהושע נהנית מהכנסות בגין כמעט כל מה שקורה בשטח שלה.

מר אלי מוסרי: ובצדק.

מר ליעד אילני: הפארק הלאומי, נכון להיום, נותן שירותים של ניקיון ותפעול ולעיתים קרובות אבטחה בהרבה מאד מיזמים עירוניים שקורים בפארק הלאומי, וגם בכל מיני, אם תיקח את החניונים שמכניסים בשנה האחרונה, בשנתיים האחרונות כסף, החניונים שנצבעו בכחול לבן מסביב לפארק, בתל אביב זה הולך לחברה. אם תיקח, למשל אצלנו יש לנו, גם את חוות הסוסים וגם את השיטור העירוני ובית אנוש, הפארק הלאומי נותן שירותים להרבה מאד גורמים בתוכו ולא זוכה לתקורה, ואפשר גם לבדוק את זה, זה עולה בכל שנה מחדש בדיוני התקציב. עלות התפעול למטר של גינה ציבורית בעיר אל מול עלות התפעול למטר בפארק הלאומי,

תבדוק את זה, מי כמוך יודע, תראה את השוני הגדול. אז אנחנו נדון על התקורה בנפרד, אבל חייבת להיות גם תקורה.

מר אלי מוסרי: אין לי ספק. לא אמרתי שלא, ליעד, שיהיה ברור, לא אמרתי שלא מגיע תקורה. רק אמרתי שתהיה תקורה שמשקפת, מה שנקרא, עלות אמיתית של עבודת הפארק.

מר ליעד אילני: הדיון הזה לא ייעשה בלעדיך ובלי הגזברית.

מר אלי מוסרי: אין בעיה. בסדר גמור. מקובל.

עו"ד רועי ברזילי: ליעד, אבל אני אומר יותר מזה, אני חושב שהדבר הנכון באמת לעשות זה, אם אנחנו מצד אחד רוצים לשמור על עצמאותם של התאגידים וליצור מצב שהמשק של התאגיד סגור ועד כמה שיותר הוא מחזיק את עצמו, וגם ליצור את המוטיבציות הראויות לאותו תאגיד לפעול, להגדיל את ההכנסות שלו, באמת צריך עד כמה שיותר לשאוף, לא רק בתקורה, אלא גם בהכנסה, להעביר אותה לפארק הלאומי ולהתרגל לזה שהעירייה עומדת בפני עצמה עם ההכנסות שלה, והפארקים ו-

מר ליעד אילני: רועי, זו המטרה, הגעתי עם זה לפני למעלה משנה, שנה וחצי אל ראש העיר, ביקשתי שההכנסות גם מהחניונים, זה עלה אפילו בהנהלה פה, היה פה דיון, בדיון אז גם אלי היה מעורב כל כולו, גם סוגיית החניונים, גם הסוגיה של בתי קפה והרבה דברים, כדי שכל תאגיד יעבוד כמשק סגור, להקטין לאט לאט את התלות של הגופים האלה בעירייה. אמר ראש העיר, ואני כמובן מקבל את עמדתו, שכרגע, לפחות בשנים הראשונות, הוא רוצה להגדיל את ההכנסות לעירייה. יש לזה משמעות, כשאתה מסתכל על מאזן הכנסות הוצאות, הוא רוצה שההכנסות יילכו לעירייה והוא יסייע לתאגידים עירוניים, למשל פארק לאומי, ספארי, לא יודע מה, ב-תב"רים. הוא מעדיף את זה בשנים הראשונות. אני בהחלט מסכים איתך, יש דברים, בוא נשמור משהו לקדנציה השניה, אבל זה בהחלט צריך להיות המטרה של כולנו. עדנה, בבקשה.

גב' עדנה וידל: קודם כל, לא כל כך הבנתי את הרעיון. אני מבינה שזה נכס של העירייה, כי זה שייך לפארק, כלומר, זה תחת ניהול הפארק, אבל בעצם הרעיון הוא שהעירייה תשפץ את זה, ואז מה, תתן זיכיון? איך זה עובד כאילו, היא תחזיק את זה?

מר ליעד אילני: אנחנו יוצאים למכרז בעניין הזה, יתקיים מכרז, יבוא גוף חיצוני שיפעיל את זה. עדיין נדרש ניהול ופיקוח של החברה שמנהלת את כל השטח הזה מסביב.

גב' עדנה וידל: או קיי. אבל מי שיחזיק את העסק, לא משנה, בית קפה זה יהיה או זאפה או אלוהים יודע מה, בעצם גוף פרטי ינהל את זה, ומי שיפקח עליו מלמעלה זה הנהלת הפארק.

מר ליעד אילני: נכון. ושכר הדירה ישולם לעירייה.

גב' עדנה וידל: או קיי. מקובל.

מר ליעד אילני: חברים, שאלות? הערות נוספות? מאושר פה אחד. תודה רבה.

החלטה:

מאשרים העברת ניהול והפעלה שוטפת של מתחם ההסעדה המצוי בסמוך לשער הפרחים לחברת הפארק הלאומי.

הצבעה:

אושר פה אחד.

7. אישור העברת פרויקט בית ספר ניצנים לחברה הכלכלית.

מציג: עזרא נחום, סמנכ"ל תפעול.

מר ליעד אילני: סעיף 7 – אישור העברת פרויקט בית ספר ניצנים לחברה הכלכלית. עזרא, בבקשה.

מר עזרא נחום: ערב טוב. אני מבקש לקבל את אישור הנהלת העיר להעביר את הטיפול של התכנון של פרויקט בית ספר ניצנים לחברה הכלכלית, בתקורה של 5%. מדובר למעשה בתכנון של הריסת מבנה בית הספר הקיים ובבניית בית ספר חדש. אנחנו בשלב זה נאשר רק את הנושא של התכנון, שהחברה הכלכלית תתכנן. אין צורך בתוספת תקציב ל-תב"ר, יש תב"ר קיים וניתן מתוכו לבצע.

מר ליעד אילני: נכון. יש תב"ר שאושר עוד בשנת התקציב האחרונה ויש שם את היתרה. האם יש שאלות בעניין הזה, חברים? מדובר בהליך תכנון שאמור להיערך כשנה, כרגע תכנון בלבד. בשל המצב הכספי, אנחנו עדיין לא מחליטים על תחילת מועד ביצוע, זה יהיה בהמשך, בהתאם לתוצאות הכספיות של העירייה וסדרי עדיפויות. אבל בתכנון אנחנו רוצים להתחיל ולסיים בתוך כשנה. שאלות? הערות?

מר אלי מוסרי: אני ביקשתי, ליעד.

מר ליעד אילני: רק רגע, אלי. כן, עדנה.

גב' עדנה וידל: השאלה היא, מה הצפי באמת להתחלת בניה? כי אם אין צפי להתחלת בניה, אז אולי כדאי לחכות גם עם ההשקעה בתכנון, כי זו חתיכת השקעה. אז זאת שאלה, בנקודת הזמן הזאת, אם לא כדאי לחכות לשנת התקציב הבאה כדי לקבל את ההחלטה לעבוד על התכנון.

מר ליעד אילני: תראי, בית ספר ניצנים, למי שלא ביקר בו, כדאי לראות, באמת, זה בית ספר שהאדמה שלו שוקעת.

גב' עדנה וידל: נכון, נכון, אני מסכימה, קודם כל, אני בעד להרוס אותו לבנות סוף כל סוף. הייתי שם מורה ואני חושבת שצריך, די, מספיק. אבל אם לא מתכוונים לגשת לביצוע, כי כרגע אין תקצוב לזה, וזה סדר גודל רציני, אז למה להוציא עכשיו על התכנון?

מר עזרא נחום: עדנה, יש תקציב, אמרתי, תוקצב תב"ר, אנחנו פשוט לא השתמשנו ב-תב"ר כי היו כמה ורסיות.

גב' עדנה וידל: ה-תב"ר הוא לתכנון, עזרא.

מר עזרא נחום: אנחנו מתוך ה-תב"ר הקיים נשתמש רק בחלק מן הכסף לתכנון בלבד.

גב' עדנה וידל: והבינוי?

מר ליעד אילני: על הבינוי נחליט בעוד חצי שנה.

מר עזרא נחום: הבינוי יוחלט על ידי הנהלת העיר בהתאם לצרכים שלה. כי יש לנו עוד מוסדות חינוך שצריכים לבנות אותם בגלל תוספת יחידות הדיור. הנהלת העיר תצטרך לקבל החלטה בשנה הבאה, אחרי שנשלים את התכנון, את מועד תחילת הביצוע.

גב' עדנה וידל: מזכיר לי קצת הקפאת ביציות, אבל בסדר.

גב' רחל מרום: עדנה, כך או כך, יש משמעות לזמן. אנחנו מרוויחים פה בעיקר למקום שאת יודעת שבוודאות צריך לעבור פינוי.

גב' עדנה וידל: חובה.

גב' רחל מרום: אז אם זה חובה, מה שאנחנו מרוויחים פה זה זמן, וזה זמן מאד מאד יקר, מאד.

מר ליעד אילני: זה לא יקרה ב-2030. תחילת הבינוי תהיה, אם לא ב-2022 אז ב-2023, אבל זה הטווח. אז בואו נתחיל עם התכנון ונסיים אותו, כי המשימות שעומדות לפתחם של עזרא וקוטלר ושל החברה הכלכלית הן רבות. אז אם יש כרגע סד"כ שכבר נלקח בחשבון שיש לו גם

את המשימות של תכנון בית ספר ניצנים בין היתר, אז כדאי שיבצעו את זה. אני שואל רק שאלה נוספת – האם, ראש העיר, אני אשמח שגם אתה, כי אני חסיד גדול של החברה הכלכלית, אתם יודעים את זה, לרבות בכל מה שקשור ל ... החברה הכלכלית כדי שתלמד לעבוד עצמאית. אבל האם גובה התקורה פה של 5% רק על תכנון, האם אי אפשר לצמצם את זה במעט?

מר אלי מוסרי: זה מה שאני רציתי להגיד, ליעד, ביקשתי רשות דיבור.

גב' עדנה וידל: בהחלט.

מר כרמל שאמה הכהן: אני מציע שמי שיחליט על זה היא כבוד המנכ"לית, שיש לה רקע, היא יודעת לגזור את המידתיות ואת הפרופורציות שצריך בעניין הזה.

גב' רחל מרום: ליעד, לא בוחנים את זה פר פרויקט, בוחנים את זה לפי צוות פרויקט בצורה מדרגית, וחייבים לעשות את החשבון הזה. אין ספק שאנחנו מוסיפים יותר ויותר פרויקטים והחברה הכלכלית הופכת להיות זרוע ביצוע משמעותית, ואני התייחסתי לזה בצורה מפורשת. כמו שידענו לתת את ה-5% כשהצבר היה נמוך ולא ממומש, אנחנו נעבוד בצורה שיטתית כמו החברות הכלכליות בכל הערים המובילות במדינה הזאת, שמגיעות לתקורה של פרויקטים מצטברים גם של 3%, של 3.5%, אבל לא פר פרויקט. אנחנו נעשה את ה-cut off בסוף השנה ונבחן את הדברים, זה הכול.

מר אלי מוסרי: ליעד, אני רוצה לחזק את מה שאמרה רחלי. המספר 5% הוא לא מספר קדוש. עשו אותו בזמנו, הכול בסדר, אבל רחלי צודקת. היקף הפרויקטים שעיריית רמת גן נותנת לחברה הכלכלית, א', מצד אחד התלות של החברה הכלכלית בעבודות שהעירייה נותנת לה הוא כמעט מוחלט. אני לא אוהב את זה. אני אמרתי את זה הרבה פעמים, אבל זה מה יש. ומצד שני, 5% זה המון. צריך לכמת את זה לפי פרויקטים וגם לפי התפוקות, לפי כמה עבודה מתבצעת בפועל. כיוון שאם אנחנו עושים חשבון, צריך לקחת את זה בחשבון. חייבים לשבת בצורה מספרית, לכמת

כמה שעות עבודה, ימי עבודה, את זה אפשר לעשות. עושות את זה החברות הכי הכי טובות במגזר הפרטי, אפשר גם בעיריית רמת גן.

גב' מירה שנן: משהו לא הבנתי. אני הבנתי, לפחות ממה שאני מעודכנת, שבונים לפי אגפים, כל פעם מגדרים ובונים, ואחרי זה עוברים הלאה. אתה מדבר על הריסת בית הספר, פינוי בית הספר למקום אחר ובנייה שלו מחדש?

מר ליעד אילני: לא, אני מדבר, היתה ישיבה אתמול בנושא, אנחנו הולכים על תהליך בשלבים לפי מה שהאדריכל הציג בפגישה האחרונה אצל ראש העיר. יש פגישה בשבוע הבא, יחד עם מנהלת חינוך יסודי ויחד עם מנהלת בית ספר ויחד עם האדריכל ועם קוטלר, ושם תוצג כל השיטה. כרגע צריך להתחיל תכנון.

גב' מירה שנן: אני לא הבנתי אבל. אתה מדבר על הגרסה של ה-80 מיליון או אתה מדבר על השלבים?

מר עזרא נחום: מדובר ככה, סדר גודל הערכה היא כ-55 מיליון שקל. הכוונה לא להעביר את התלמידים שלומדים בניצנים למקום אחר. הם ימשיכו ללמוד בחלק מבית הספר ואנחנו נבנה, נהרוס את אולם הספורט, על חורבותיו של אולם הספורט ייבנה בית הספר החדש, ולאחר מכן, כשנשלים את בניית בית הספר החדש אנחנו נעביר את התלמידים לבית הספר החדש ונהרוס את בית הספר הישן, ובית הספר הישן ישמש כחצר וחלק מזה לאולם ספורט חדש.

גב' מירה שנן: הבנתי. תודה.

מר ליעד אילני: כן, רננה.

אדר' רננה ירדני: אני רוצה להוסיף משהו. תראו, קודם כל, אסור לשכוח ... של החברה הכלכלית. צריך לזכור שיש כאן המון ... והרבה אנרגיה מקצועית שמושקעת בכל אחד מהפרויקטים. ויותר מכך, מנסים להתאושש מהמצב הבעייתי מאד שהיה עד לתחילת שנת 2020. ולכן, כמו

שאמרה רחלי, ואני חושבת שזה לא רק בסוף השנה הזו, בגלל מה שעברנו בתחילת השנה ובשנה הקודמת, אלא אולי קצת הלאה לדחוף לבדיקה חוזרת של אחוזי התשומות לחברה הכלכלית. החברה הכלכלית כרגע מתארגנת מחדש, נמצאת במצב אחר לגמרי כמובן, בזכות מנהלי העיר, אבל יחד עם זאת, אי אפשר לחתוך את זה בבשר החי בזמן הגדילה. וזה מה שיאפשר את הפיתוח העירוני הנכון על ידי חברה כזו בעתיד. מציעה לדחות את ה-5% לסוף 2021.

מר ליעד אילני: או קיי, בכל מקרה לא זה מה שעולה היום, כמו שנאמר, יהיה על זה דיון בנפרד.

אדר' רננה ירדני: נכון.

מר עזרא נחום: לא נספיק להגיע לאולם מועצת העיר.

מר ליעד אילני: אני לא בטוח, עזרא, חכה. עוד מישהו? מאושר פה אחד. תודה רבה.

החלטה:

מאשרים העברת פרויקט בית ספר ניצנים לחברה הכלכלית.

הצבעה:

אושר פה אחד.

8. אישור העברת פרויקט חניון ז'בוטינסקי (32 חניות) לחברה הכלכלית.

מציג: עזרא נחום, סמנכ"ל תפעול.

מר ליעד אילני: סעיף אחרון – אישור העברת פרויקט חניון ז'בוטינסקי (32 חניות) לחברה הכלכלית. זה נושא שעלה בהנהלה הקודמת, היו כל מיני שאלות, השגות. ראש העיר לא היה ולכן דחינו את זה לישיבה הזאת. עזרא, בבקשה.

מר נחום עזרא: ברחוב ז'בוטינסקי 105, בניין פסגת דן למי שלא מכיר, העירייה קיבלה 38 מקומות חניה במסגרת ה-תב"ע.

גב' עדנה וידל: איפה זה פסגת דן? איפה זה? אני לא יודעת איפה זה.

מר נחום עזרא: זה ברחוב ז'בוטינסקי 105, הבניין הגבוה. זה מול אותו רחוב שקראנו על שמו של השגריר המקסיקני.

גב' עדנה וידל: איפה שהיה המגפר?

מר נחום עזרא: אבנעל. זה אבנעל.

גב' עדנה וידל: אבנעל. סליחה.

מר נחום עזרא: אז אנחנו אמורים לקבל, קיבלנו למעשה 30 מקומות חניה במבנה, כאשר זה מחולק לשני חלקים החניות: 24 מקומות חניה עירוניות, הגישה אליהן במחסום פנימי נוסף. יש מחסום בתחילת הכניסה לחניון, ולאחר מכן מגיעים לעוד מחסום, ומהמחסום הזה יש אך ורק חניות עירוניות, זה 24 מקומות חניה. ועוד 14 מקומות חניה, שהן נמצאות ומוקצות מתוך סך הכול החניון הכללי. זאת אומרת, הן לא מופרדות מיתר החניות הכלליות. 2 חניות מתוך 38 החניות האלה אנחנו נקצה לטובת בית הכנסת העירוני שמוקם במקום. ויתר 36,

גב' עדנה וידל: למה, דרך אגב, למה?

מר נחום עזרא: זה בית כנסת של העירייה. את צריכה לתת להם מקום חניה, לגבאי, לרב.

גב' עדנה וידל: או קיי. בשבת הם בטח באים ברגל.

מר נחום עזרא: זה לא עניין רק של שבתות. אנחנו ממליצים להעביר את הטיפול של כל מערך החניות העירוניות, 36 חניות במספר, לחברה הכלכלית, על מנת שהחברה הכלכלית תשווק אותן כמנויים לכל מי שירצה. המנויים יהיו ב-3 אופנים: או מנוי חודשי ל-24/7, או אם יהיו כאלה שירצו מנוי רק ללילה, למשל דיירים או אנשים שמתגוררים בסביבה שירצו רק להחנות בלילה, אז אין טעם שיבואו ויקחו מנוי ל-24/7. יהיה מנוי לילי, יהיה מנוי יומי ויהיה מנוי 24/7.

אנחנו בחנו מספר חלופות, היו כאלה שהציעו שאנחנו נעשה את זה כחול לבן ונאפשר לתושבי העיר, שיש להם תו חניה, להחנות במקום חינם, ואנשים מבחוץ יחנו וישלמו. מה שקורה, הלא בכניסה לחניון, במחסום הראשון צריכים להקליד את כל מספרי כלי הרכב שרשאים להיכנס. אני לא יכול, לא נוכל בשום פנים, בשום צורה, להכניס את רשימת כל כלי הרכב שנמצאים בארץ או כלי רכב בכלל ברמת גן שלהם יתנו אישור כניסה לחניון. אנחנו ניסינו בחניון אחר, ברחוב קריניצי, איפה שבניין מופ"ת, מועצת הפועלים לשעבר, גם שם יש לנו מקומות חניה וגם שם ניסינו לעשות כחול לבן והדיירים התנגדו בתוקף. הם אמרו – אנחנו לא יכולים לתת, תתנו לנו רשימה של מספר כלי רכב, מספר הרכב שיוכל להיכנס, רק הם יוכלו להיכנס. וגם שם לא יכולנו לעשות כחול לבן, זה לשאלתם של מספר חברים בישיבת הנהלת העיר הקודמת – מדוע העירייה צריכה למכור מנויים ולא לתת לתושבי העיר להחנות בחינם?

אז מה שאנחנו מבקשים, זה את אישור הנהלת העיר להעביר את התפעול של החניות בפסגת דן, ברחוב ז'בוטינסקי 105, לחברה הכלכלית, כאשר הרווחים יתחלקו – 50% החברה הכלכלית, 50% עיריית רמת גן.

מר כרמל שאמה הכהן: 50%?

מר נחום עזרא: כן, 50%-50%. יש להם הוצאות לחברה הכלכלית, יהיו להם הוצאות.

גב' עדנה וידל: אפשר להתייחס?

מר ליעד אילני: אני מבקש רגע, עדנה, אני אאפשר לך, אבל גם דחינו את זה מהישיבה הקודמת. ראש העיר, זה נושא שעלה לבקשתך, אז אולי תגיד למה התכוון המשורר.

מר כרמל שאמה הכהן: התכוון המשורר שיש שם חניות ציבוריות, יש שם מצוקת חניה, זה לא חניות ברחוב וקשה לתת את זה ל"כל הקודם זוכה" בגלל צורת התפעול, ולדעתי גם נכון, גם כלכלית מבחינתנו שחסר לנו מקורות הכנסה, וגם לדעתי פחות נכון לעודד במקרה הזה עוד כלי רכב שם בשכונה, ונכון להשכיר את זה כמנוי. זו דעתי במקרה הזה.מדובר בחניון ברמה גבוהה, זה לא איזה מגרש כורכר, לא איזה מגרש אספלט, זה חניון מוסדר, עם טכנולוגיה, מבנה חדש. עולה לנו תחזוקה לא מעט, גם מבחינת דמי הניהול, ולכן חשוב שמי שזה שווה לו באמת, שייקח את זה וישלם על זה עבור הציבור, וזה יעשה את אותה פעולה בסך הכול של קצת הקלה. אבל לפחות, אני לא מאמין שזה צריך להיות בחינם אלא בהכנסה. אם זה 50% לחברה הכלכלית, אני פעם ראשונה שומע את זה. לא שמדובר בסכומים אסטרונומיים, אבל בכל זאת מדובר בעשרות אלפי שקלים בשנה. תמיד אפשר לשנות את זה עם החברה הכלכלית.

מר ליעד אילני: ברור. עזרא, מי קבע את התמהיל הזה של 50%?

מר נחום עזרא: אפשר לנהל מו"מ עם החברה הכלכלית ולקבוע מה התעריף, מה האחוז שהם יקבלו, אם אתם רוצים. אבל בואו נאשר עקרונית את העברת הטיפול לחברה הכלכלית, כאשר למנות את ראש העיר וגזברית העירייה שיקבעו איך תהיה החלוקה.

מר כרמל שאמה הכהן: אני מבין את הפעולות שהחברה הכלכלית עושה בעניין. החברה הכלכלית מנהלת ... היא פרסמה מודעה בעיתון, היא תקבל הצעות. אין כל כך הרבה. אין אפילו מו"מ עם אנשים. זה כל הקודם זוכה. זה מי שישלח אי-מייל ראשון משבוע הבא – יקבל את הזכות לרכוש את המנוי. ואחרי זה רק להעביר, לעשות רישום, לגבות את הכסף. מצד שני, אולי בגלל שזה סכומים קטנים, על כל לקוח זה מאות שקלים בחודש, מאות בודדות, אז יכול להיות שיש על זה תקורות גבוהות. אבל זה לא משנה, בסוף כל התקורות האלה הרי זה, אני אומר לכם, ניתן 20% לחברה הכלכלית, 80%, זה אותו דבר, בטח בסכומים כאלה. ממילא אנחנו מסבסדים אותם, ממילא אנחנו מחזיקים אותם, ממילא הם חייבים לנו כסף. זה בסוף אותו כיס. כל מה ש ... החברה הכלכלית תתנהל ביעילות. הרי כל עוד לא גונבים שם כסף וכל עוד לא מבזבזים שם כסף, זה כלים שלובים הקופה שלנו והקופה של החברה הכלכלית. אם אנחנו מאמינים

שהחברה הכלכלית מנהלת את ענייניה לא בעודף כוח אדם, לא בטמטום ולא בשחיתות, ופועלת במקצועיות ובחוכמה, אני פחות מתרגש. זה סתם אבל, כאילו, שלא ייראה מטומטם כלפי חוץ. 50% על ניהול? נשמע לי המון. אבל אולי אני טועה. זה ככה אינטואיטיבית. אבל זה לא קריטי. אני אומר, זה לא קריטי גם אם ניתן את כל ה-100% לחברה הכלכלית בסכומים האלה, במילא הם עדיין לא על רגליהם לבד והם אוכלים מידינו, והם עוזרים לנו גם הרבה. מה שחשוב, שמקומות החניה האלה יפסיקו להיות ריקים וחסרי שימוש וישרתו את מי שזה חשוב לו, ונתחיל לגבות לפחות הכנסה, שהיא אמנם לא בשמיים, אבל היא גם משהו. יותר טוב מאפס. בינתיים יש שם רק הוצאות.

<u>מר ליעד אילני:</u> אז אתה רוצה, ראש העיר, להשאיר את זה על 50%, או את התמהיל אתה תקבע בהמשך?

<u>מר כרמל שאמה הכהן:</u> הגזברית תגיע להסכמה ובסוף אנחנו משפחה אחת. זה לא שיש לנו מצב לא להגיע להסכמה.

<u>מר קובי בן עטר:</u> אפשר להגיד משהו?

<u>מר כרמל שאמה הכהן:</u> כן, קובי.

<u>מר קובי בן עטר:</u> לא סגרנו את התמהיל, להיפך, ראש העיר ביקש שנרתם למשימה, נרתמנו למשימה, לא אמרת בכלל את התקורה, אמרנו, קודם כל,

<u>מר כרמל שאמה הכהן:</u> זהו, אני לא זכרתי, אבל לא רציתי להגיד.

<u>מר קובי בן עטר:</u> זה לא נסגר. מה שיחליטו יחליטו, בניכוי ההוצאות כמובן של התפעול וההוצאות הנדרשות, יחליט ראש העיר 20%, 10% או 5% או 50%, בכלל זה לא עלה לדיון.

מר ליעד אילני: אנחנו לא נספיק להגיע לישיבה, אדוני ראש העיר.

מר אדם קניגסברגר: אני רוצה להגיד משפט.

גב' עדנה וידל: אבל אני ביקשתי בכל זאת לומר כמה מילים.

מר אדם קניגסברגר: אני עוד לא דיברתי היום אפילו פעם אחת.

מר ליעד אילני: אין בעיה, חברים. אני מזכיר שוועדת כספים התחילה לפני 7 דקות והישיבה בצד השני של העיר.

גב' עדנה וידל: או קיי, אז אני רק אגיד באופן כללי שאני מתנגדת וזהו.

מר ליעד אילני: אדם, משהו חשוב?

מר כרמל שאמה הכהן: למה עדנה מתנגדת?

מר אדם קניגסברגר: אני רוצה, לפני שמקבלים החלטה לגבי החניות, לבדוק היטב היטב את החוזה. יש שם 28 חניות לפי זיכרוני שמיועדות לשכנים ברחוב המעפיל וזה היה התנאי. דבר נוסף שחשוב בעיני, שהכניסה, היום יש מחסום בכניסה שהוא על יד המדרכה, ומה שקורה כרגע, כל מי שממתין שם ממתין על המדרכה ומפריע לעוברים ושבים, במיוחד לילדים. אני מבקש לבדוק את הנושא הזה.

גב' עדנה וידל: אני בכל זאת אגיד משפט. אני חושבת שהמקום הזה יכול גם להיבנות בצורה אחרת. צריך להכניס שם גם עמדות טעינה חשמליות והן מכניסות כסף. זאת אומרת, אין כל כך זמן לדיון, אבל חומר למחשבה. גם 50%, אני חושבת שזה, בכל תקורה יש פרופורציה,

והיא לא משתנה, פשוט הגודל משתנה. אבל 50% זה בטח לא פרופורציה. אבל הנושא של טעינה חשמלית זה מאד חשוב. זה גם מכניס כסף.

מר כרמל שאמה הכהן: עדנה, מה ההתנגדות שלך? בשורה אחת – למה?

גב' עדנה וידל: בשורה אחת – קודם כל, אני מבינה שזה בתוך בניין, אם זה מקום שכל כך מתקדם דיגיטלית, חייבות שם להיות עמדות טעינה. לעמדות טעינה בעתיד תהיינה הכנסות מאד רציניות. אז זה לא רק חניה רגילה. יש את הקו האדום. אם אתם כבר נותנים לי להתייחס. יש את הקו האדום, יכול להיות שזה יכול להיות פיתרון לאנשים שמגיעים מפתח תקווה לרמת גן, לביאליק, להרצל,

מר אדם קניגסברגר: לא, לא, זה לא המקום.

גב' עדנה וידל: או קיי, יכול להיות.

מר עזרא נחום: צריכים לתת תשובה לתושבי רמת גן, לא לתושבי פתח תקווה.

גב' עדנה וידל: סליחה, אנחנו רוצים לעורר פה את העסקים, שיבואו לרמת גן. על מה אנחנו עושים הכול גם? אני לא מסכימה איתך, עזרא. אני מבינה שאין פנאי, אז אני לא רוצה לעכב, אבל אני חושבת שזה דורש דיון קצת אחר. בסדר.

מר עזרא נחום: בואו נאשר את ההעברה והתקורה תסוכם בין הגזברית לבין מנכ"ל החברה הכלכלית.

מר ליעד אילני: אני מעלה עכשיו להצבעה – אנחנו מאשרים את העברת פרויקט חניון ז'בוטינסקי 32 חניות לחברה הכלכלית. גובה התקורה או תמהיל ההכנסות ייקבע בין מנכ"לית העירייה, הגזברית ומנכ"ל החברה הכלכלית. האם פה אחד למעט עדנה וידל?

מר עזרא נחום: רק לתקן טעות סופר – זה לא 32, זה 36 מקומות חניה.

מר ליעד אילני: 36 מקומות חניה. תודה, עזרא. אנחנו מאשרים העברת פרויקט חניון ז'בוטינסקי 36 חניות לחברה הכלכלית. תמהיל ההכנסות והתקורה ייקבעו בישיבה בין המנכ"לית, הגזברית ומנכ"ל החברה הכלכלית. פה אחד, למעט עדנה וידל.

החלטה:

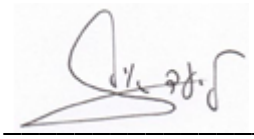
מאשרים העברת תפעול החניות בחניון ז'בוטינסקי 105 (36 חניות) לחברה הכלכלית.

הצבעה:

אושר פה אחד למעט עדנה וידל.

מנכ"לית העירייה, גזברית העירייה ומנכ"ל החברה הכלכלית יגיעו להסכמה לגבי גובה התקורה.

מר ליעד אילני: חברים, אנחנו מתחילים ישיבת מועצת עיר ב-6. אנא מכם, הגיעו בזמן, השתדלו בכל אופן. אנא מכם, יש הרבה נושאים חשובים היום על סדר היום, התמקדו בדברים שלכם גם במועצה, יש הרבה נושאים כבדים. תודה לכולם. הישיבה נעולה.



מר ליעד אילני
מ"מ ראש העיר ויו"ר הקואליציה